

หลักข้อเชื่อ

— ฟิลิปปี 3:16 —

คริสตจักรของพระเจ้า
แห่งศิโยน

หลักข้อเชื่อ

หมายเหตุ: ข้อความต่อไปนี้ได้รับการรับรองโดยสมัชชาใหญ่ตามระเบียบที่ถูกต้อง กล่าวคือ ได้รับความเห็นชอบร่วมกันเป็นเอกฉันท์

บทนำ

คริสตจักรของพระเจ้าแห่งศิโยน (Zion Assembly) เป็นประชากรผู้เชื่อที่เปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ผู้ซึ่งได้ทำพันธสัญญาร่วมกันกับพระเจ้า ที่จะยอมรับและเชื่อฟังคำสอนของพระคริสต์และเหล่าอัครสาวกของพระองค์ (อพยพ 19:3-6; ยอห์น 14:6, 8; กิจการ 2:42; เอเฟซัส 5:24-32) ความมุ่งมั่นนี้ยังคงมั่นคง แม้ในยุคปัจจุบันที่เกิดการละทิ้งความเชื่อ เมื่อมีผู้คนมากมายกำลัง “หลงไปจากความเชื่อ” และ “[หันเห] ออกจากความเชื่อ” (2 เธสะโลนิกา 2:1-12; 1 ทิโมธี 4:1-3; 2 เปโตร 2; 3:1-12; ยูดา 3-19) ผู้รับใช้และสมาชิกของคริสตจักรไซออนได้มอบถวายตนเองที่จะดำเนินชีวิตและนมัสการร่วมกันใน “ความเชื่ออันบริสุทธิ์ที่สุด” นี้ ดำเนินในความจริง และ “พยายามรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพระวิญญาณไว้ด้วยสันติภาพเป็นเครื่องผูกพัน” รวมทั้งบ่มเพาะคุณธรรมแห่งความรักและความบริสุทธิ์ท่ามกลางกันและกัน พวกเขาแสวงหาความสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ในการสามัคคีธรรมร่วมกัน และโดยพระคุณและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ มุ่งที่จะถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระเยซูคริสต์อย่างสมบูรณ์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงปรากฏ พวกเขาจะเป็นเหมือนพระองค์ (โรม 8:29; โคลโลสี 1:1-17; 1 ยอห์น 3:2)

นอกเหนือจากเจตคติภายในที่จะบ่มเพาะความรักและการเอาใจใส่ซึ่งกันและกันภายในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ผู้รับใช้และสมาชิกยังได้มอบถวายตนเองเพื่อทำงานเพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของผู้เชื่อทั้งปวง จนกว่าทุกคนจะ “เห็นพ้องต้องกัน” “พูดเป็นเสียงเดียวกัน” และ “ดำเนินตามกฎเดียวกัน” (อิสยาห์ 52:8; 1 โครินธ์ 1:10; ฟิลิปปี 3:16)

ด้วยวิธีนี้ พวกเขามุ่งมั่นที่จะสานต่อวิสัยทัศน์ของเหล่าอัครสาวก คือ “จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ และในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนถึงความเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ จนถึงขนาดและความไพบูรณ์แห่งพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:13)

นอกจากนี้ คริสตจักรของพระเจ้าแห่งศิโยนยังได้ให้คำมั่นที่จะเผยแพร่และประกาศพระกิตติคุณอย่างครบถ้วนไปทั่วโลก เพื่อเชื่อฟังพระมหาบัญชาของพระคริสต์ที่ทรงมอบหมายแก่คริสตจักร (มัทธิว 28:19)

การเป็นสมาชิกคริสตจักร

การเป็นสมาชิกของคริสตจักรของพระเจ้าแห่งศิโยน (Zion Assembly) เปิดรับผู้เชื่อทุกคน ผู้ซึ่งคำพยานแห่งชีวิตของเขาปรากฏให้เห็นผ่านผลของการบังเกิดใหม่ และผู้ที่เต็มใจทำพันธสัญญาร่วมกันกับพระคริสต์และคริสตจักร เพื่อดำเนินชีวิตในความสว่างแห่งพระกิตติคุณ ผู้สมัครจะเข้าเป็นสมาชิกโดยการให้คำมั่นสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ดังต่อไปนี้

โดยที่เราได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณของพระเจ้า ให้รับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และโดยการประกาศความเชื่อของเรา เราได้รับบัพติศมาแล้ว หรือได้ตกลงที่จะรับบัพติศมาโดยเร็วที่สุด ในนามพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ บัดนี้เราจึงเข้าทำพันธสัญญาด้วยความจริงใจและด้วยความซื่อสัตย์อย่างยิ่งต่อพระพักตร์พระเจ้า เหล่าทูตสวรรค์ และที่ประชุมแห่งนี้ เพื่อเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าและกันและกัน ในฐานะกายเดียวกันในพระคริสต์

ดังนั้น โดยอาศัยความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจึงให้คำมั่นว่าจะดำเนินชีวิตร่วมกันด้วยความรักแบบคริสเตียน พากเพียรเพื่อส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของคริสตจักรในด้านความรู้ ความบริสุทธิ์ และการหนุนใจ ส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองและชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของคริสตจักร สนับสนุนการนมัสการ พิธีการต่าง ๆ ระเบียบวินัย และหลักคำสอนของคริสตจักร รวมทั้งถวายด้วยใจยินดีและสม่ำเสมอเพื่อสนับสนุนพันธกิจและการรับใช้ รวมถึงการถวายสิบลด และการถวายทรัพย์เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายของคริสตจักร เพื่อช่วยเหลือผู้ยากไร้ และเพื่อเผยแพร่พระกิตติคุณไปยังประชาชาติทั้งปวง

เรายังให้คำมั่นว่าจะรักษาการนมัสการและการอุทิศตนต่อพระเจ้าเป็นการส่วนตัวและภายในครอบครัว อบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของเราในทางของพระเจ้า แสวงหาความรอดของญาติพี่น้องและผู้ที่เรารู้จัก ดำเนินชีวิตอย่างระมัดระวังและรอบคอบในโลกนี้ ประพฤติอย่างยุติธรรมในการติดต่อกับผู้อื่น

ข้อสุดท้ายต่อคำมั่นสัญญาและหน้าที่ของเรา และเป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน หลักเลี้ยงการนินทา การพูดให้ร้ายลับหลัง และความโกรธที่เกินควร งดเว้นจากการใช้เครื่องมือมีเมาและยาเสพติด และมีความกระตือรือร้นในการพยายามส่งเสริมและขยายอาณาจักรของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา

เรายังให้คำมั่นว่าจะดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกันด้วยความรักอันพี่น้อง ระลึกถึงกันและกันในการอธิษฐาน ช่วยเหลือกันในการเจ็บป่วยและความทุกข์ยาก มีความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจแบบคริสเตียนต่อกัน และใช้ถ้อยคำที่สุภาพในการสื่อสารกับผู้อื่น ไม่โกรธหรือขุ่นเคืองโดยง่าย แต่พร้อมเสมอที่จะคืนดี และใส่ใจปฏิบัติตามหลักคำสอนและกฎแห่งพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา เพื่อให้การคืนดีเกิดขึ้นโดยไม่ล่าช้า

เรายังให้คำมั่นอีกว่า หากสมาชิกคนใดย้ายถิ่นฐานจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง เขา/เธอจะโอนย้ายสมาชิกภาพไปยังคริสตจักรโซอันในพื้นที่นั้นโดยเร็วที่สุด เพื่อที่จะสามารถดำเนินชีวิตตามเจตนารมณ์ของพันธสัญญานี้ และตามหลักการแห่งพระวจนะของพระเจ้าต่อไป

คำมั่นสัญญาส่วนบุคคล

ด้วยความเข้าใจดังกล่าวนี้ ท่านสัญญาอย่างจริงใจต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อพยานเหล่านี้หรือไม่ว่า ท่านจะยอมรับพระคัมภีร์ฉบับนี้เป็นพระวจนะของพระเจ้า จะเชื่อและดำเนินชีวิตตามคำสอนของพระคัมภีร์ โดยแบ่งแยกและเข้าใจพระวจนะอย่างถูกต้อง และยึดถือพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่เป็นหลักในการดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อและการปฏิบัติ รวมถึงเป็นหลักในการปกครองและระเบียบวินัยตามที่คริสตจักรได้ตีความและสั่งสอนไว้ และท่านตกลงที่จะดำเนินชีวิตร่วมกันเป็นกายเดียว ในความสว่างแห่งพระกิตติคุณ ตามความรู้และความสามารถอย่างดีที่สุดของท่านหรือไม่?

ในการตอบสนองต่อคำปฏิญาณแห่งพันธสัญญานี้ ผู้สมัครจะตอบว่า

“ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตาม โดยพระคุณของพระเจ้า”

จากนั้นศิษยาภิบาลหรือผู้รับใช้จะวางมือบนสมาชิกใหม่ และอธิษฐานขอการทรงนำและกำลังจากพระเจ้า เพื่อสมาชิกใหม่จะสามารถดำเนินชีวิตตามพันธสัญญานี้ได้ จากนั้นที่ประชุมคริสตจักรจะแสดงการต้อนรับด้วยความรักและความอบอุ่น พร้อมทั้งยื่นมือขวาแห่งสามัคคีธรรมให้แก่สมาชิกใหม่

คำสอนสำคัญในพระคัมภีร์

หมายเหตุ: ข้อความต่อไปนี้ไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อจัดทำขึ้นเป็นหลักข้อเชื่อ หรือเพื่อให้ถือว่าเป็นคำแถลงความเชื่อทั้งหมดอย่างครบถ้วน ซึ่งเป็นพื้นฐานที่คริสตจักรก่อตั้งขึ้น แต่เป็นเพียงบทสรุปโดยย่อของคำสอนและหลักการสำคัญและเป็นพื้นฐานบางประการที่ได้กำหนดไว้ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญของหลักความเชื่อและแนวทางปฏิบัติของคริสตจักร

ตรีเอกานุภาพ - พระคัมภีร์สอนว่า พระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงดำรงอยู่ในรันดร์ ทรงดำรงอยู่ในสามพระภาค ได้แก่ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งสามพระภาคทรงมีพระอัครลักษณะที่แตกต่างกัน แต่ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวที่ไม่สามารถแบ่งแยกได้ ทรงดำรงอยู่ในพระลักษณะและธรรมชาติเดียวกัน (โรม 5:5; 15:16, 30; 2 โครินธ์ 1:20; 5:19; ยอห์น 3:5; เอเฟซัส 2:18; ทิตัส 3:5) พระบิดาทรงเป็นพระเจ้า (เอเฟซัส 4:6) พระบุตรทรงเป็นพระเจ้า (ยอห์น 1:1-3; 10:30; ฮีบรู 1:8; วิวรณ 1:8) และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระเจ้า (ยอห์น 14:17; 16:13; กิจการ 5:3; 1 โครินธ์ 2:10) แต่ไม่ได้มีพระเจ้าสามองค์ หากแต่มีพระเจ้าเพียงองค์เดียว (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4) ทั้งสามพระภาคแห่งพระตรีเอกานุภาพทรงทำงานร่วมกันด้วยความเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์ เพื่อความรอดของมนุษย์ (ยอห์น 3:5; 6:44; 14:6, 16-17; 2 โครินธ์ 5:19)

พระเยซูคริสต์ - พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “พระฉายาของพระเจ้าผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” (โคโลสี 1:15) และทรงเป็น “พระบุตรองค์เดียวที่ถือกำเนิดของพระเจ้า” (ยอห์น 3:16) โดยพระองค์ พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ในสภาพมนุษย์ ทรงได้รับการรับรองว่าชอบธรรมโดยพระวิญญาณ ทรงปรากฏแก่เหล่าทูตสวรรค์ ทรงได้รับการประกาศท่ามกลางประชาชาติ ทรงเป็นที่เชื่อในโลก ทรงถูกรับขึ้นสู่พระสิริ และบัดนี้ทรงประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

เพื่อทูลขอและวิงวอนเพื่อเราทั้งหลาย (กิจการ 7:55; 1 ทิโมธี 3:16) โดยทางพระองค์แต่เพียงผู้เดียว มนุษย์จึงสามารถเข้าเฝ้าพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ได้ และโดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนไม้กางเขน อันเป็นการถวายพระองค์เป็นเครื่องบูชาและเป็นการไถ่บาป เราจึงได้รับความรอด “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย เพราะไม่มีนามอื่นทั่วใต้ฟ้าที่ทรงประทานแก่มนุษย์ ซึ่งเราทั้งหลายจะต้องรอดได้” (กิจการ 4:12) พระองค์ทรงเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไป” โดยปราศจากตำหนิ (ยอห์น 1:29) พระองค์ทรงเป็นศิระของคริสตจักร และทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดแห่งร่างกาย คือคริสตจักร (เอเฟซัส 5:23)

การทรงรับสภาพมนุษย์และการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระคริสต์ - พระเจ้าทรงเป็นองค์เดียว (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4; มาระโก 12:29)

ผู้ทรงดำรงอยู่ในนิรันดร์ในสามพระภาค ได้แก่ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มัทธิว 3:16; 28:19; ยอห์น 16:13-15; กาลาเทีย 4:6; โคโลสี 2:9) ทั้งสามพระภาคทรงเป็นพระเจ้าอย่างเท่าเทียมกัน (กิจการ 5:3-4, 9; ฟิลิปปี 2:6; โคโลสี 1:17-19; 2:9; 1 ยอห์น 5:8)

พระเยซูทรงได้รับการยืนยันอย่างสม่ำเสมอในพระคัมภีร์ว่าเป็น พระบุตรของพระเจ้า (มาระโก 1:1; ยอห์น 3:16; ฮีบรู 1:8) และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นพระเจ้า (ยอห์น 1:1-3; ฮีบรู 1:8; วิวรณ์ 1:8) พระอัครลักษณะของพระองค์ได้รับการยืนยันโดยพระบิดา พระวิญญาณบริสุทธิ์ เหล่าทูตสวรรค์ และได้รับการเป็นพยานผ่านฤทธิ์อำนาจเหนือธรรมชาติและการเป็นขึ้นมาจากความตาย (มาระโก 1:23; 3:16; ยอห์น 11:32-34; 1 ทิโมธี 3:16; โรม 1:4)

พระองค์ทรงดำรงอยู่ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าย่ก่อนที่จะทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์ (มัทธิว 1:23; ยอห์น 1:1-3, 14; 8:58; 17:5; โคโลสี 1:17; 1 ทิโมธี 1:17) คำว่า “การทรงรับสภาพมนุษย์” (Incarnation) มีความหมายตามตัวอักษรว่า “การกลายเป็นเนื้อหนัง” หรือ “การเข้ารับสภาพมนุษย์” คำนี้หมายถึงการที่พระบุตรนิรันดร์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา เสด็จออกจากพระสิริและทรงรับสภาพเป็นมนุษย์ เพื่อไถ่โลกและนำผู้เชื่อกลับคืนดีกับพระเจ้า (ยอห์น 1:1-3, 14, 18; 2 โครินธ์ 5:17-19; ฟิลิปปี 2:6-7; ฮีบรู 10:5, 7; 1 เปโตร 2:22-24) สิ่งนี้สำเร็จขึ้นโดยการกระทำอันอัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงก่อให้เกิดร่างกายขึ้นในครรภ์ของหญิงพรหมจารีผู้มีชื่อว่า มารีย์ (อิสยาห์ 7:14; มัทธิว 1:23; ลูกา 1:34-35; กาลาเทีย 4:4-5; ฮีบรู 10:5, 7) ดังนั้น พระเยซูจึงทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และทรงเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ ทรงเป็นบุคคลเดียวที่มีสองสภาวะ คือ สภาวะของพระเจ้าและสภาวะของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงเป็นผู้เดียวที่มีลักษณะเฉพาะเช่นนี้ คือเป็น “พระบุตรองค์เดียวของพระบิดา” หรือ พระเจ้าผู้ทรงเป็นมนุษย์ (God-man) (ยอห์น 1:14; 3:16; 4:9; ฮีบรู 1:5)

การที่พระองค์ทรงมีพระกายและทรงปรากฏอยู่ท่ามกลางมนุษย์ได้รับการยืนยันโดยผู้ที่ได้เห็นพระองค์ ได้ยินพระองค์ และได้สัมผัสพระกายของพระองค์ (ยอห์น 20:24-29; 2 เปโตร 1:16-18; 1 ยอห์น 1:1) พระคัมภีร์เตือนถึงการปฏิเสธพระอัครลักษณะของพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า การปฏิเสธว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงรับสภาพมนุษย์นั้นถือว่าเป็น “ปฏิปักษ์พระคริสต์” (Antichrist) (1 ยอห์น 2:22-23; 4:2-3; 2 ยอห์น 7) พระเยซูทรงรับสภาพเป็นมนุษย์ที่มีลักษณะเหมือนมนุษย์บาป “แต่ปราศจากบาป” (โรม 8:3; อิสยาห์ 53:6, 9; 2 โครินธ์ 5:21; 2 เปโตร 2:22-24; 1 ยอห์น 3:5) ซึ่งเป็นภาพลวงหน้าตามแบบอย่างในพันธสัญญาเดิมของ ลูกแกะที่ปราศจากตำหนิ ซึ่งถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อไถ่บาป (กันดารวิถี 28:9-11; ยอห์น 1:29; 1 เปโตร 1:19) พระองค์ทรงล้มระสความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน และโดยความตายนั้น พระองค์ทรงเป็นค่าไถ่สำหรับบาป (มาระโก 10:45; กาลาเทีย 4:4-5) พระเยซูทรงถูกตรึงบนไม้กางเขนจริงทั้งทางกายภาพและในความเป็นจริง และพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์จริงทั้งทางกายภาพเพื่อบาปของมนุษย์ (มัทธิว 27:35) พระศพของพระองค์ถูกนำไปวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพ (ลูกา 23:55). สามวันต่อมา พระกายของพระองค์ได้เป็นขึ้นจากความตายจริงทั้งทางกายภาพและในความเป็นจริง และหลังจากนั้น พระองค์ทรงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ด้วยพระกายที่ได้รับพระสิริ ไปประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา และบัดนี้ทรงทำหน้าที่ ทูลวิงวอน เป็นคนกลาง และนำมนุษย์กลับคืนดีกับพระบิดา สำหรับทุกคนที่กลับใจและเชื่อพระกิตติคุณ (ลูกา 24:37-39; กิจการ 1:9; 1 ทิโมธี 2:5; ฮีบรู 9:15)

ทูตสวรรค์ - คำว่า “ทูตสวรรค์” (angel) หมายถึง “ผู้ส่งสาร” พระคัมภีร์สอนว่า ทูตสวรรค์เป็นสิ่งมีชีวิตฝ่ายสวรรค์และเหนือธรรมชาติ

อีกทั้งเป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า (โคโลสี 1:16; 1 เปโตร 3:22) ด้วยเหตุนี้ ทูตสวรรค์จึงถูกสร้างขึ้นเพื่อถวายการนมัสการแด่พระเจ้าและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ (อิสยาห์ 6:3; มัทธิว 26:53; ฮีบรู 1:6-7, 14; วิวรณ์ 4:8) ธรรมชาติของทูตสวรรค์เป็นสิ่งที่ไม่มีร่างกายฝ่ายเนื้อหนัง เพราะพวกเขาเป็น “วิญญาณ” (ฮีบรู 1:14) พวกเขาถูกสร้างขึ้นให้บริสุทธิ์และมีเจตจำนงเสรี ด้วยเหตุนี้ ทูตสวรรค์บางคนจึงได้ล้มลงจาก “ฐานะ” หรือ “ตำแหน่ง” ที่พวกเขาได้รับ (ยูดา 6)

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกไว้อย่างชัดเจนว่าทูตสวรรค์ถูกสร้างขึ้นเมื่อใด แต่มีข้อความบางตอนที่บ่งชี้ว่า พวกเขาถูกสร้างขึ้นก่อนมนุษย์ และอยู่ที่นั่นเมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ (ปฐมกาล 3:1; โยบ 38:7)

ในบทบาทของการเป็น “ผู้ส่งสาร” ทูตสวรรค์ได้รับมอบหมายจากพระเจ้าให้ปรนนิบัติและมีส่วนในกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ (ฮีบรู 1:13-14; สดุดี 34:7) พวกเขาดำรงอยู่เป็นลำดับชั้นต่าง ๆ เช่น “เทพผู้ครอง” (principalities), “ผู้มีอำนาจ” (powers), “พระที่นั่ง” (thrones) และ “ผู้ครอบครอง” (dominions) (เอเฟซัส 6:12; โคโลสี 2:15) รวมทั้งมีทูตสวรรค์ที่เรียกว่า “เสราฟิม” (seraphim) และ “เครูบิม” (cherubim) พระคัมภีร์ไม่ได้อธิบายอย่างชัดเจนถึงความแตกต่างระหว่างเสราฟิมกับเครูบิม (ปฐมกาล 3:24; เอเสเคียล 10:1-3, 7-14; อิสยาห์ 6:2, 6)

“พันธกิจของทูตสวรรค์ในฐานะผู้ส่งสาร” ปรากฏให้เห็นทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ (ผู้วินิจฉัย 6:11; 13:3; 1 พงศกษัตริย์ 19:5; สดุดี 91:11; ลูกา 1:11; มัทธิว 1:20; 4:11; 28:5)

พระคัมภีร์เปิดเผยว่าทูตสวรรค์มีจำนวนมากมายมหาศาล (เจเรมีย์ 33:2; ดาเนียล 7:10; มัทธิว 26:53; ลูกา 2:13; วิวรณ์ 5:11) และมีฤทธิ์อำนาจ สถิติปัญญา และความสามารถเหนือธรรมชาติในการเคลื่อนที่ด้วยความรวดเร็วอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวถึงมนุษย์ว่า “ทรงสร้างให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์เพียงหน่วยเดียว” (สดุดี 8:5) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าทูตสวรรค์จะมีฤทธิ์อำนาจ มีสถิติปัญญาสูง และสามารถเคลื่อนที่ได้อย่างรวดเร็ว แต่พวกเขาไม่ได้มีฤทธิ์อำนาจสูงสุด ไม่ได้รอบรู้ทุกสิ่ง และไม่ได้อยู่ในทุกแห่งพร้อมกัน ตัวอย่างเช่น พวกเขาไม่รู้ว่าการรับขึ้น (Rapture) จะเกิดขึ้นเมื่อใด (มัทธิว 24:36)

ในฐานะสิ่งทรงสร้าง ทูตสวรรค์มีจุดเริ่มต้น แต่พวกเขาจะไม่ตายหรือสูญสิ้นจากการดำรงอยู่ (ลูกา 20:36) ทูตสวรรค์ไม่ใช่พระเจ้าและไม่ใช่เทพเจ้า ดังนั้นมนุษย์จึงไม่ได้รับอนุญาตให้สัมผัสการทูตสวรรค์ (โคโลสี 2:18) แท้จริงแล้ว ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์เอง—

คือทูตสวรรค์ที่ไม่ได้เข้าร่วมกับการล้มลงและการกบฏของซาตาน—ก็ปฏิเสธความพยายามใด ๆ ของมนุษย์ที่จะนมัสการพวกเขา (วิวรณ์ 19:10; 22:8)

ทูตสวรรค์ไม่สามารถกลับใจหรือได้รับการไถ่จากบาปได้ ดังนั้นทูตสวรรค์ที่ล้มลงจึงถูกกำหนดไว้สำหรับการพิพากษาและการลงโทษชั่วนิรันดร์ นอกจากนี้

ทูตสวรรค์ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐในงานแห่งความรอด เพราะพันธกิจนี้ได้รับมอบหมายให้แก่ผู้ที่บังเกิดใหม่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่คริสตจักร (กิจการ 10:3-6)

อย่างไรก็ตาม ทูตสวรรค์มีส่วนช่วยเหลือคริสตจักรในการปฏิบัติพันธกิจของคริสตจักร (กิจการ 10:3-7; 11:13-14; 8:26; 5:19-20; ฮีบรู 1:14) พระเยซูทรงแจ้งแก่เราด้วยว่า ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์มีความชื่นชมยินดีเมื่อคนบาปกลับใจและได้รับความรอด (ลูกา 15:10)

พระคัมภีร์สอนว่าหนึ่งในสามของทูตสวรรค์ได้ติดตามซาตานในการกบฏครั้งใหญ่ต่อพระเจ้า (อิสยาห์ 14:12-15; วิวรณ์ 12:4, 7-9) และในยุคปัจจุบันนี้

พวกมันทำงานภายใต้อำนาจของซาตานเพื่อ “ลึกลับ และทำลาย” (ยอห์น 10:10; เอเฟซัส 6:10-12)

ทูตสวรรค์ที่ล้มลงเหล่านี้ถูกเรียกว่า “วิญญาณชั่วร้าย” “วิญญาณโสโครก” และ “ผี” (demons) ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงตรัสถึง “มารและทูตของมัน” (มัทธิว 25:41; ดูวิวรณ์ 12:7 ด้วย) พวกมันถูกพิพากษาให้ดำรงอยู่ในแดนแห่งความมืด และดำเนินชีวิตด้วยความหวาดกลัวต่อการพิพากษารั้งสุดท้ายในบึงไฟ (ยูดา 6; มัทธิว 25:41; 8:29)

แตกต่างจากอาดัมและเฝ้าพันธุมมนุษย์ ทูตสวรรค์ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน ดังนั้น เมื่อหนึ่งในสามของทูตสวรรค์ตกลงไปภายใต้การหลอกลวงของซาตาน

ทูตสวรรค์ทั้งหมดจึงไม่ได้ล้มลงไปด้วยกัน แต่ละองค์ถูกสร้างขึ้นเป็นรายบุคคล และแต่ละองค์ตัดสินใจเลือกด้วยเจตจำนงเสรีของตนเองว่าจะล้มลงหรือไม่

ซาตานไม่ได้ถ่ายทอดบาปของตนไปยังทูตสวรรค์องค์อื่น แต่ได้หลอกลวงทูตสวรรค์หนึ่งในสามให้เข้าร่วมในการกบฏต่อพระเจ้า

ดังนั้นทูตสวรรค์แต่ละองค์จึงทำบาปด้วยความสมัครใจของตนเอง

นอกจากนี้ แตกต่างจากมนุษย์ ทูตสวรรค์ไม่มีความต้องการทางเพศ และไม่ได้มีการสืบพันธุ์หรือขยายเผ่าพันธุ์ (มัทธิว 22:30)

ทูตสวรรค์ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเป็นเพศชายและเพศหญิงเหมือนมนุษย์ ดังนั้นในพระคัมภีร์จึงไม่มีทูตสวรรค์องค์ใดถูกกล่าวถึงว่าเป็นเพศหญิง

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่ควรเข้าใจคือ ซาตานไม่ได้เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าของทูตสวรรค์

แต่ซาตานได้ยึดตำแหน่งดังกล่าวด้วยการหลอกลวงและการกบฏต่อพระเจ้าประสงค์ของพระเจ้า

ท้ายที่สุด แม้ว่ามนุษย์จะได้รับกายฝ่ายสวรรค์เมื่อได้รับพระสิริ (1 โครินธ์ 15:48-53) และในสภาพอันรุ่งโรจน์นั้นจะมีลักษณะบางประการคล้ายกับทูตสวรรค์ (ลูกา 24:34-36) แต่มนุษย์จะ ไม่กลายเป็นทูตสวรรค์ ความแตกต่างระหว่างมนุษย์กับทูตสวรรค์จะยังคงอยู่ตลอดชั่วนิรันดร์ (วิวรณ์ 5:9-13)

พระคัมภีร์ - พระคัมภีร์บริสุทธิ์ ทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ เปิดเผยให้เรารู้จักพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์

พระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ปราศจากข้อผิดพลาด ปราศจากความผิดพลาดในการสอนความจริง และไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ (2 ทิโมธี 3:14-16; 2 เปโตร 1:16-21)

ความจริงที่ปรากฏในพระคัมภีร์ได้รับการเปิดเผยผ่านทางคำพยากรณ์ แบบอย่างหรือภาพเงา หลักคำสอน และแบบอย่างในการดำเนินชีวิต

และได้รับความกระจ่างแจ้งผ่านฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

คำสอนของพระคัมภีร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาภายใต้ความสว่างแห่งพันธสัญญาใหม่ เป็น หลักสูงสุดและเป็นกฎสุดท้ายของคริสตจักรสำหรับความเชื่อ

การดำเนินชีวิต การปกครอง และระเบียบวินัย (กิจการ 2:42; 2 เปโตร 3:1-2)

การดำเนินชีวิตในความสว่างแห่งพระวจนะของพระเจ้าเป็นหลักในการทรงนำและเป็นพันธกิจแห่งความมุ่งมั่นของคริสตจักรไซออน:

“พระวจนะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็นแสงสว่างบนทางของข้าพระองค์”

(สดุดี 119:105)

อาณาจักรของพระเจ้า - อาณาจักรของพระเจ้าและพระกิตติคุณมีความหมายที่แทบจะเป็นสิ่งเดียวกัน พระกิตติคุณคือ “ข่าวดี” (Good News) เกี่ยวกับอาณาจักร

อาณาจักรของพระเจ้าเป็นข่าวสารที่เป็นศูนย์กลางและมีสาระสำคัญที่สุดประการหนึ่งในพระคัมภีร์ ซึ่งได้รับการเปิดเผยอย่างเด่นชัดในพันธสัญญาใหม่

โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านการทรงรับสภาพมนุษย์ การสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน และการเป็นขึ้นจากความตาย

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาโดยประกาศเรื่องอาณาจักร (มัทธิว 3:1-2, 5) หลังจากนั้นไม่นาน พระเยซูและเหล่าอัครสาวกก็ออกมาประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า (มัทธิว 4:17, 23; มาระโก 1:14-15; กิจการ 14:22) เพราะอาณาจักรนั้นคือ “ฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่นำไปสู่ความรอด” (โรม 1:16)

ภายหลังการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซู ในช่วงเวลาสี่สิบวันก่อนที่พระองค์จะเสด็จกลับไปหาพระบิดา พระองค์ทรงสอนและประกาศ “เรื่องต่าง ๆ

ที่เกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า” (กิจการ 2:2-4) และในที่สุด ก่อนที่พระองค์จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

พระองค์ทรงมอบหมายให้คริสตจักรนำข่าวสารเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าไปยังทุกประชาชาติ (ลูกา 9:2; มัทธิว 10:1, 8; 23:19-20) ด้วยเหตุนี้

อาณาจักรของพระเจ้าจึงเป็นข่าวสารที่เหล่าอัครสาวกประกาศด้วยเช่นกัน (กิจการ 14:22-23; 2 เปโตร 1:10-11)

อาณาจักรของพระเจ้าเป็นสิ่งลึกลับและบางส่วนยังถูกซ่อนไว้ เพราะในเวลานี้อาณาจักรนั้นอยู่ในพระคริสต์และในพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มัทธิว 2:2; 4:17, 23; 9:35; ลูกา 11:20-22; 16:16; ยอห์น 18:37) แต่ในขณะเดียวกัน อาณาจักรนั้นยังเป็นสิ่งที่จะมาในอนาคต (1 โครินธ์ 15:24-28, 50-58) [ดูรายละเอียดเพิ่มเติมด้านล่าง]

อาณาจักรนั้นอยู่ในโลกนี้ แต่ไม่ได้เป็นของโลกนี้ (ยอห์น 18:36) อาณาจักรนั้นอยู่ “ท่ามกลางพวกท่าน” หรือ “อยู่ในท่ามกลางพวกท่าน” และในขณะเดียวกันก็อยู่ “ภายในท่าน” (ลูกา 17:21)

อาณาจักรนั้นเป็นสากลและครอบคลุมทุกสิ่ง (1 พงศาวดาร 29:11-12; สดุดี 103:19; ดาเนียล 7:14, 27) แต่ในขณะเดียวกัน

อาณาจักรก็ได้รับการสถาปนาขึ้นในหัวใจของแต่ละบุคคล (ยอห์น 3:3-8; ลูกา 17:20-21)

ในเวลานี้อาณาจักร “ไม่ได้มาอย่างที่เราเห็นได้” แต่ในยุคที่จะมาถึง อาณาจักรจะได้รับการสถาปนาขึ้นอย่างเปิดเผยและเป็นรูปธรรมบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งพันปี (ดาเนียล 7:18, 22, 27; มัทธิว 5:6; วิวรณ 20:3-8)

อาณาจักรนั้นมีสันติสุข แต่ในขณะเดียวกันก็เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ และทำลายความบาปของเนื้อหนังและจิตวิญญาณ (อิสยาห์ 8:14-15; ดาเนียล 2:44-45; มัทธิว 11:12; 21:43-44; วิวรณ 11:15-18)

อาณาจักรนั้นเป็น “นิรันดร์” และเป็น “อาณาจักรแห่งสวรรค์” (2 ทิโมธี 4:18; 2 เปโตร 1:11) แต่ในขณะเดียวกันก็ “ถูกผู้คนใช้ความรุนแรงเข้าชิง” (ดาเนียล 2:44-45; 7:24-25; มัทธิว 11:12; ลูกา 16:16) เพราะอาณาจักรได้บุกเข้ามาอย่างทรงฤทธิ์ผ่านรอยต่อของโลกฝ่ายวัตถุนี้ เพื่อโค่นอำนาจแห่งการกดขี่และการครอบงำของซาตาน

จุดประสงค์ของอาณาจักรในปัจจุบันคือ การรื้อถอนความชอบธรรม สันติสุข และความชื่นชมยินดีแห่งความรอดลงในจิตใจของมนุษย์ (มัทธิว 11:12; ลูกา 11:20-22; โรม 14:17; 1 โครินธ์ 4:20; วิวรณ 12:10)

คริสตจักร - คริสตจักรเป็น กายที่มองเห็นได้ของผู้เชื่อ ซึ่งได้รับการก่อตั้งและรวมเป็นหนึ่งเดียวโดยพันธสัญญากับพระเจ้า เพื่อรักษาพระบัญญัติของพระองค์ (อพยพ 19:5-8; 24:3-8; สดุดี 119:57; ยอห์น 14:15; 17:6, 8, 14; 1 เปโตร 2:9)

คริสตจักรมีรูปแบบและหน้าที่ในการปกครองแบบ เทวธิปไตย (Theocratic) โดยจัดให้มีระเบียบและการปกครองผ่านทางพระวิญญาณและพระคัมภีร์ เพื่อประชากรของพระเจ้า (อิสยาห์ 2:2-4; 9:7; มัทธิว 18:15-20; 1 โครินธ์ 12:28)

ในปัจจุบันคริสตจักรยังไม่สมบูรณ์ มีทั้งผู้ที่หันกลับไปจากความเชื่อและ “พี่น้องจอมปลอม” ปะปนอยู่ (1 โครินธ์ 5:1-13; กาลาเทีย 2:4; ยูดา 4) ด้วยเหตุนี้

คริสตจักรจึงแตกต่างจาก อาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งอาณาจักรของพระเจ้านั้นหมายถึง แดนฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่ (ยอห์น 3:3-8; โรม 14:17; โคลโลสี 1:13)

บุคคลหนึ่ง “บังเกิด” เข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า แต่เขา/เธอจะถูก “เพิ่มเข้าในคริสตจักร” (ยอห์น 3:3-8; กิจการ 2:47)

คริสตจักรจะประสบความสำเร็จในการประกาศพระกิตติคุณไปทั่วโลก (มัทธิว 24:14; 28:18-20; มาระโก 16:15-16) คริสตจักรจะได้รับการทำให้สมบูรณ์

“ด้วยการชำระด้วยน้ำโดยพระวจนะ” และจะได้รับการถวายแด่พระคริสต์อย่างสง่างามและบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 5:26-27)

สมัชชาใหญ่ (General Assembly) เป็นองค์กรสูงสุดที่มีอำนาจในการวินิจฉัยและตัดสินเรื่องต่าง ๆ ภายในคริสตจักร โดยเฉพาะในเรื่องการตีความพระคัมภีร์ (กิจการ 15:1-16:4-5)

จุดประสงค์ของสมัชชาใหญ่ คือเพื่อส่งเสริม ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและสามัคคีธรรมในหมู่ธรรมิกชน

เพื่อค้นคว้าพระคัมภีร์สำหรับความสว่างและความเข้าใจเพิ่มเติม และเพื่อแก้ไขความแตกต่างในการตีความ

ซึ่งมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดความแตกแยกระหว่างผู้รับใช้และคริสตจักรต่าง ๆ

เรื่องทั้งหมดเกี่ยวกับ ความเชื่อ การปกครอง และระเบียบวินัย จะถูกนำมาพิจารณาต่อหน้าสมาชิกทั้งคริสตจักรที่มาประชุมพร้อมกัน

และจะได้รับการแก้ไขหรือมีมติร่วมกันด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โดยได้รับการรับรองอย่างชัดเจนจากพระวิญญาณ (ข้อ 12, 22, 28)

รูปแบบและระเบียบนี้ตั้งอยู่บนแบบอย่างที่มีมาก่อน คือข้อความที่ว่า “เพราะเห็นชอบแก่พระวิญญาณบริสุทธิ์และแก่เรา” (กิจการ 15:28)

สมาชิกที่เป็นบุรุษทุกคนที่มีความประพฤติและสถานะที่ดีในคริสตจักร มีสิทธิและมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการแสดงความคิดเห็นและออกเสียงในสมัชชา ส่วนสตรีนั้นเป็น ส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตและพันธกิจของคริสตจักร อย่างไรก็ตาม ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอำนาจและการปกครองของคริสตจักร สตรีจะแสดงความคิดเห็นผ่านทางสามีของตนและ/หรือผ่านทางผู้ปกครองของคริสตจักร (1 โครินธ์ 11:3, 7-9; 14:34-36; 1 ทิโมธี 2:12; 3:1-17)

มนุษย์ - มนุษย์มีความพิเศษเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้า เพราะมนุษย์เท่านั้นที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาและตามแบบอย่างของพระเจ้า (ปฐม. 1:27; 5:2; ปฐม. 7:29; 1 คร. 11:7; อฟ. 4:24) ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าที่มีลักษณะเฉพาะอย่างยิ่ง ธรรมชาติของมนุษย์ประกอบด้วย จิตวิญญาณ จิต และร่างกาย (โยบ 32:8; ปฐม. 12:7; มธ. 10:28; 1 คร. 15:45; 1 ธส. 5:23; ฮบ. 4:12) แม้ว่าคำว่า “จิต” และ “จิตวิญญาณ” อาจจะแยกแยะออกจากกันได้อย่างสมบูรณ์โดยพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้น (ฮบ. 4:12 เปรียบเทียบกับ ยน. 12:27 และ 13:21)

ในบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งปวงบนแผ่นดินโลก มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่มี สำนึกถึงพระเจ้า และมี จิตวิญญาณที่เป็นอมตะ (ปฐม. 2:7; 1 คร. 15:45) ดังนั้น มนุษย์จึงมีจุดหมายปลายทางที่ดำรงอยู่ตลอดไป ไม่ว่าจะเป็นในสวรรค์หรือนรก ซึ่งนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ หรือความตายและการพิพากษาลงโทษตลอดไป (รม. 6:23; วว. 20:4-6; 21:7-8)

มนุษย์ถูกสร้างขึ้นโดยพระบัญชาของพระเจ้าในวันเดียว ดังนั้น มนุษย์จึงไม่ได้วิวัฒนาการขึ้นมา และไม่ได้ดำรงอยู่โดยบังเอิญ ยิ่งไปกว่านั้น ความพิเศษของมนุษย์ยังปรากฏให้เห็นจากการที่พระเจ้าทรงประทานอำนาจแก่มนุษย์เหนือสิ่งมีชีวิตทั้งปวงบนแผ่นดินโลก รวมถึงสัตว์ทั้งหลายด้วย (ปฐม. 1:26, 28) ความพิเศษนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้มนุษย์มีศักดิ์ปลั่งเสียงสรรเสริญว่า “ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะข้าพระองค์ถูกสร้างขึ้นอย่างน่าเกรงขามและมหัศจรรย์” (สดด. 139:14) และเป็นเหตุให้เขาถามว่า “มนุษย์เป็นอะไรเล่า พระองค์จึงทรงระลึกถึงเขา?” (สดด. 8:3-4; ฮบ. 2:6)

มนุษย์ถูกสร้างขึ้นเป็น ชายและหญิง (ปฐม. 1:27; 2:18, 21-25) เพื่อให้ชายและหญิงมารวมกันตามสถาบันที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ในฐานะ สามีและภรรยา (ปฐม. 2:21-25; มก. 10:6-9) เพื่อให้กำเนิดเผ่าพันธุ์มนุษย์ ตามพระบัญชาที่ว่า “จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น” (ข้อ 28; 9:1)

และเพื่อให้ทั้งสองเป็นที่ปลอบประโลมใจและเป็นเพื่อนคู่ชีวิตแก่กันและกัน (สภษ. 18:22; ปฐม. 9:9; อฟ. 5:22-25, 28-31; 1 ปด. 3:7)

นี่คือ ระเบียบที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ การผิดประเวณี ซึ่งรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การรักร่วมเพศ การร่วมประเวณีระหว่างญาติใกล้ชิด และการมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ ตลอดจนการล่วงประเวณี ซึ่งรวมถึงการไม่ซื่อสัตย์ต่อคู่สมรส และการหย่าร้างแล้วแต่งงานใหม่ในขณะที่คู่สมรสเดิมยังมีชีวิตอยู่ จึงถือเป็นการบิดเบือนและทำลายพระประสงค์และแบบแผนที่พระเจ้าทรงเปิดเผยไว้สำหรับมนุษย์ (มลค. 2:14-16; มธ. 5:28; มก. 10:7-12; ลก. 16:18; รม. 7:2-3; 1 คร. 7:10-11, 39)

สำนึกถึงพระเจ้าที่มีอยู่ในมนุษย์นั้น ยังรวมถึง ความรู้สึกทางศีลธรรมที่ติดตัวมาแต่กำเนิด กล่าวคือ การตระหนักรู้ว่าสิ่งใดถูกหรือผิดในทางศีลธรรม และการตระหนักว่าตนต้องรับผิดชอบต่อการประพฤติของตน (กจ. 17:28-30; รม. 1:19-20; ยน. 1:9)

ความรับผิดชอบและการต้องรับผิดชอบในทางศีลธรรมนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของธรรมชาติแห่งการสำนึกถึงพระเจ้าและ เจตจำนงเสรี ของมนุษย์ กล่าวคือ ความสามารถของมนุษย์ที่จะเลือกและกระทำตามความเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงเปิดเผยไว้ (ยชว. 24:15-25; 1 พกษ. 18:21; อสค. 20:39; ลก. 13:35; ยน. 3:36; วว. 22:17)

มนุษย์ถูกสร้างขึ้นอย่างบริสุทธิ์และบริบูรณ์ในด้านศีลธรรม ตามพระฉายาของพระเจ้า (ปฐม. 1:27, 31; 5:1-2)

แต่การล้มลงในบาปของมนุษย์ในสวนเอเดนได้ทำให้มนุษย์ตกอยู่ในบาปและความเสื่อมทราม การล้มลงในบาปของมนุษย์ตั้งอยู่บนความจริงที่ว่า มนุษย์มีเจตจำนงเสรี อาตมเลือกที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้า โดยอยู่ภายใต้อิทธิพลของอำนาจล่อลวงของซาตานซึ่งทำงานผ่านทางเอวา

เนื่องจากมนุษย์เป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน แตกต่างจากเหล่าทูตสวรรค์ บาปจึงได้ถูกถ่ายทอดมายังมนุษย์ทั้งปวงผ่านการละเมิดของอาดัม (ปฐม. 3:6; รม. 5:12; 1 คร. 15:21) การไถ่และการคืนดีกับพระเจ้าของมนุษย์จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้โดยการถวายพระชนม์ของพระคริสต์ (รม. 5:15-19)

พระคริสต์ทรงเป็น อาตมผู้เป็นมนุษย์คนที่สอง (1 คร. 15:22, 45) ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงได้รับการเรียกว่า พระบุตรของมนุษย์ เช่นเดียวกับ พระบุตรของพระเจ้า (มธ. 12:8; 16:13; ลก. 1:35; ยน. 1:14; คส. 1:15, 19; ฮบ. 1:8; วว. 1:8)

ในพระองค์ พระเจ้าและมนุษย์ทรงดำรงอยู่ใน บุคคลเดียวกัน (ยน. 1:1-3, 14; ฟป. 2:5-8) อาตมคนแรกพ่ายแพ้และนำมนุษย์เข้าสู่บาป แต่อาดัมผู้เป็นมนุษย์คนที่สอง คือพระคริสต์ ทรงดำเนินพระชนม์อย่างมีชัยเหนือบาป (2 คร. 5:21; ฮบ. 4:15) ทำให้เราเองสามารถมีชัยเหนือบาปและได้รับความรอดได้เช่นกัน (อสย. 53:4-9; 2 คร. 2:14; 1 ปด. 2:21-24)

ผู้ที่เชื่อ กลับใจ และบังเกิดใหม่จะได้รับความรอด (ยน. 3:3-8, 16; 10:28) พระคริสต์ทรงเป็น มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ

และมนุษย์ทุกคนสามารถได้รับการทำให้สมบูรณ์แบบในพระองค์และโดยทางพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระผู้ไถ่และผู้ทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ (ฮบ. 2:11; 10:10, 14; 13:12)

บาป - บาปเป็นความชั่วร้ายที่มีอยู่จริงและแสดงออกอย่างชัดเจน บาปมีต้นกำเนิดจากซาตานบนสวรรค์ (อสย. 14:12-14; ยน. 8:42; 1 ยน. 3:8; วว. 12:7-9)

และเกิดขึ้นในมนุษย์ที่สวนเอเดน เมื่ออาดัมกบฏและละเมิดต่อพระบัญชาที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้อย่างชัดเจน และกินผลจากต้นไม้ที่พระเจ้าทรงห้าม (ปฐม. 3:6, 17)

ดังนั้น บาปจึงเป็น การกบฏโดยเจตนาต่อพระบัญญัติของพระเจ้า (อพย. 35:19; สดด. 51:3; ฮบ. 4:7; 10:26; 13:18; 2 ปต. 3:5) บาปสามารถนิยามได้ว่าเป็น ความไร้ธรรมบัญญัติ (รม. 3:20; 4:15; 5:13; กท. 3:19; 1 ทธ. 1:9), การละเมิด (สดด. 119:158; อฟ. 2:1; 1 ยน. 3:4), การไม่เชื่อฟัง (รม. 8:7; ทต. 1:16; 3:3; 1 ทธ. 1:9; 1 ปต. 2:7-8) และ การกบฏ (สดด. 78:8; พคด. 1:18; 3:14; ดนล. 9:5) นอกจากนี้ บาปยังปรากฏในรูปของ การไม่เชื่อ (ยน. 3:18; ทต. 1:15; 1 ยน. 2:22-24; วว. 21:8) มนุษยชาติแตกต่างจากเหล่าทูตสวรรค์ตรงที่มนุษย์เป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน ดังนั้น เมื่ออาดัมซึ่งเป็นมนุษย์คนแรกทำบาป บาปจึงถูกถ่ายทอดมายังมนุษย์ทั้งปวงผ่านทางเขา (รม. 5:12) ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ทุกคนจึงเกิดมาพร้อมกับ ธรรมชาติแห่งบาป และมีแนวโน้มที่จะทำบาป (สดด. 51:5; 58:3; อฟ. 2:3; 1 ยน. 1:8) ไม่มีมนุษย์คนใดได้รับการยกเว้นจากสภาพนี้ รวมถึงมารีย์ มารดาของพระเยซูด้วย เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า “เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” (รม. 3:23)

บาปมีอยู่ในสองลักษณะ คือ

1. บาปที่อยู่ในตัวตนของมนุษย์ คือธรรมชาติที่กบฏของมนุษย์ (รม. 6:6; อฟ. 2:3)
2. บาปที่แสดงออกผ่านการกระทำจริง คือการละเมิดหรือการประทุพผิต (อฟ. 2:1; คส. 2:13)

บาปถูกก่อกำขึ้นในใจ และแสดงออกผ่าน ความคิด (ปฐก. 6:5; มธ. 15:19), คำพูด (มธ. 5:22) และ/หรือ การกระทำ (รม. 1:32)

ความตายและการถูกลงโทษชั่วนินร์ เป็นโทษที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้แก่มนุษยชาติเนื่องด้วยบาป (รม. 6:23) แต่ข่าวประเสริฐคือ การหลังพระโลหิตของพระเยซู การสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนไม้กางเขน และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ ได้จัดเตรียมทางแก้ไขและการไถ่ให้พ้นจากบาป (รม. 5:15-19; ฮบ. 9:22) โดยพระคุณและโดยความเชื่อในพระคริสต์ การละเมิดทั้งหลายได้รับการอภัย และ “มนุษย์เก่า” ซึ่งหมายถึงธรรมชาติแห่งบาป ได้ถูกตรึงไว้บนไม้กางเขน ในการ ขอบธรรม (justification) การละเมิดที่ได้กระทำจริงได้รับการอภัยและชำระให้หมดสิ้นไป (รม. 3:28-30; 5:1; อฟ. 2:5, 13-18) ส่วนในการ ชำระให้บริสุทธิ์ (sanctification) ธรรมชาติแห่งบาปซึ่งฝังรากอยู่ในใจมนุษย์ได้รับการถอนรากและขจัดออกไป (รม. 6:6; กท. 2:20; 5:24; 6:14; คส. 3:3-10) ดังนั้น ผู้เชื่อที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วจึงได้รับ เสรีภาพจากอำนาจของบาป (ยน. 8:36)

การงานของเนื้อหนัง - “การงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด ได้แก่ การล่วงประเวณี การผิดประเวณี การโสโครก การลามก การนับถือรูปเคารพ การใช้เวทมนตร์คาถา การเป็นศัตรูกัน การวิวาท การริษยา การโกรธ การทะเลาะกัน การแตกแยก การถือพรกดขี่พวก การอิจฉา การฆาตกรรม การเมาเหล้า การเสเพล และการอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน” (กท. 5:19-21)

อัครทูตเปาโลได้กล่าวถึง สามประเภททั่วไปของความประทุพผิตฝ่ายเนื้อหนัง หรือ “การงานของเนื้อหนัง” ดังนี้

1. บาปทางกามารมณ์และทางเพศ ซึ่งรวมถึงการล่วงประเวณี การผิดประเวณี ความผิดศีลธรรมทางเพศ ความไม่บริสุทธิ์ ความไม่ซื่อสัตย์ และความลามกทุกชนิด ซึ่งอาจเกิดขึ้นก่อนการสมรสและ/หรือระหว่างการสมรส
2. บาปแห่งการหลอกลวงทางฝ่ายวิญญาณและการล่องลงของวิญญาณชั่วผ่านศาสนาเท็จ ซึ่งรวมถึงการนับถือรูปเคารพ เวทมนตร์คาถา ไสยศาสตร์ การทำนาย การติดต่อหรือเรียกวิญญาณของผู้ตาย เวทมนตร์ การรายมนตร์ การทำเสน่ห์ การดูลายมือ พิธีกรรมทางไสยศาสตร์และความเชื่อแบบนอกพระเจ้า ตลอดจนคำสอนและการปฏิบัติแบบนิวเอจ (New Age)
3. บาปที่เกิดจากจิตใจที่มั่งงายและพยายาม ซึ่งรวมถึงความเกลียดชัง ความเป็นศัตรู ความโกรธ การทะเลาะวิวาท ความเหิงหวง ความโกรธที่ควบคุมไม่ได้ การฆาตกรรม ทั้งการฆ่าที่เกิดขึ้นจริงและความคิดฆ่าที่เก็บไว้ในใจ การโต้เถียงอย่างขมขื่น ความขัดแย้ง การแตกแยก การถือพรกดขี่พวก ความเชื่อผิด การกบฏ การอิจฉาริษยา การเมาสุรา การเสเพล และการเสี่ยงอะอะอะอะหรือก่อความวุ่นวาย

รายการ “การงานของเนื้อหนัง” ที่อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ในกาลาเทียบทที่ 5 มิใช่รายการบาปทั้งหมด

เพราะยังมีการงานของเนื้อหนังและการงานของจิตใจอีกมากมายที่ละเอียดอ่อนกว่า และไม่ได้ปรากฏให้เห็นอย่าง “ชัดเจน” หรือเห็นได้โดยง่าย เช่น ความโลภ ความอยากได้ของผู้อื่น การลัทธิขมขื่น การกรรโชกทรัพย์ การนินทา การใส่ร้าย การพุดลับหลัง และการพุดชั่วร้าย

ดังนั้น อัครทูตเปาโลจึงปิดท้ายรายการบาปของเขาด้วยคำว่า “และการอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน”

จุดประสงค์ของการที่ท่านนำบาปเหล่านี้มาเตือนคริสตจักรและระบุไว้อย่างชัดเจน ก็เพื่อให้เราตระหนักมากยิ่งขึ้นถึง ธรรมชาติอันทำลายล้างของบาป และเพื่อชี้ให้เห็นถึง ทางแก้ไขและการช่วยให้พ้นจากบาปของพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์

การได้รับการปลดปล่อยจากอำนาจของการงานแห่งเนื้อหนังนั้น ไม่สามารถเกิดขึ้นได้โดยการรักษารัศมีบัญญัติหรือโดยการปฏิบัติทางศาสนาเท่านั้น แต่เกิดขึ้นได้โดย “การชำระให้บริสุทธิ์โดยพระวิญญาณ” และโดยพระวจนะของพระเจ้า (กท. 5:16-18, 24; 1 ธส. 5:23; 2 ธส. 2:13)

ฤทธิ์อำนาจแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ของพระโลหิตพระเยซู ซึ่งได้รับโดยความเชื่อผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือทางแห่งการแก้ไขและการช่วยให้พ้นจากบาป

“มนุษย์เก่า” จำเป็นต้องถูกตรึงไว้กับพระคริสต์ เพื่อให้ผู้เชื่อได้รับอิสรภาพจากบาปและมีชัยชนะเหนือบาป (ยน. 8:36; รม. 6:6; 8:1-6; กท. 2:20; 5:24; 6:14; อฟ. 4:22-24; คส. 2:11-12)

ยิ่งไปกว่านั้น มนุษย์เก่าจะถูกตรึงไว้อย่างต่อเนื่องผ่าน การถวายเป็นตัวแด่พระเจ้าทุกวัน และโดยการ “ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ” ตามพระวจนะของพระเจ้า (กท. 5:16, 25; 2 ทธ. 2:21-23)

พระราชกิจแห่งพระคุณเพื่อความรอด

การสำนึกบาป - คือการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยแก่มนุษย์ให้ตระหนักถึงการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า โดยผ่านการทรงสำแดงความผิดบาปจิตวิญญาณของผู้ที่ยังไม่ได้รับการบังเกิดใหม่จะมองเห็นตนเองว่าเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเจ้า

เกิดความสำนึกผิดและตระหนักว่าตนเองถูกแยกจากพระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ ทรงยุติธรรม และทรงดี (อสย. 6:1; ยน. 6:44; กจ. 2:37-38) การกลับใจอย่างแท้จริงสามารถเกิดขึ้นได้โดยทางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการทรงสำแดงความผิดบาปเท่านั้น (ยน. 16:7-15; 1 คร. 12:3; ดูเพิ่มเติม ยน. 8:32; 14:6)

การกลับใจ - คือการสารภาพบาปของตนต่อพระเจ้า ด้วยความเต็มใจที่จะละทิ้งบาปเหล่านั้น และหันกลับมาหาพระคริสต์ด้วยสุดใจ สุดความคิด สุดจิตวิญญาณ และสุดกำลังของตน

การกลับใจอย่างแท้จริงสามารถเกิดขึ้นได้จากจิตใจที่ประกอบด้วย “ความโศกเศร้าตามพระประสงค์ของพระเจ้า” เท่านั้น (2 คร. 7:9-10)

การกลับใจย่อมปรากฏให้เห็นผ่าน ผลที่สมกับการกลับใจ (มธ. 3:8; รม. 6:2) การกลับใจควรตามมาด้วย การรับบัพติศมาด้วยน้ำ [ดูหน้า 19] (มก. 1:4-5, 15; ลก. 13:3; กจ. 3:19; 5:30-31; 1 ยน. 1:9) การกลับใจเป็นประสบการณ์เบื้องต้นที่จำเป็นสำหรับการเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระเจ้า

การเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระเจ้า - การได้รับการยกโทษ (Justification)

คือสถานะที่บุคคลปราศจากความผิดหรือความผิดที่เป็นเหตุให้ถูกกล่าวโทษต่อพระพักตร์พระเจ้า สิ่งนี้เป็นไปได้โดยพระโลหิตแห่งการไถ่บาปของพระเยซูคริสต์ การเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระเจ้าคือ พระราชกิจของพระเจ้าในการทรงยกโทษการละเมิดและบาปของคนบาปที่กลับใจแล้ว การเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระเจ้าเป็นผลของการกลับใจและความเชื่อ (รม. 8:1-2; 3:23-26; 1 ยน. 1:7) ผู้ที่ได้รับการชำระให้เป็นผู้ชอบธรรมอย่างแท้จริงย่อมมี

“สันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (รม. 5:1-2)

การเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระเจ้าหมายถึง ด้านการอภัยบาปของการบังเกิดใหม่ กล่าวคือ เมื่อบุคคลกลับใจและเชื่อ พระเจ้าทรงอภัยบาปและทรงนับว่าเขาเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระองค์

การบังเกิดใหม่ - คือพระราชกิจของพระเจ้าในการทรงสร้างชีวิตใหม่ขึ้นในจิตใจของผู้เชื่อโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ การบังเกิดใหม่เป็นประสบการณ์ที่ชัดเจนและเกิดขึ้นในทันที

มนุษย์ตายอยู่ในบาปและการละเมิดเนื่องจากอาดัม และจะได้รับชีวิตใหม่หรือบังเกิดใหม่ได้โดยทาง

ความเชื่อในพระคริสต์และการเสียสละเพื่อการไถ่บาปของพระองค์เท่านั้น (อฟ. 2:1, 4-5; คส. 2:13-14; ยน. 5:24)

การบังเกิดใหม่มีความหมายเช่นเดียวกับการเกิดใหม่ และคำว่า “บังเกิดใหม่” (Born Again) ก็เป็นอีกคำหนึ่งที่ใช้เรียกการบังเกิดใหม่นี้

ผลของประสบการณ์นี้คือ ผู้เชื่อได้กลายเป็น บุตรของพระเจ้า และโดยการบังเกิดใหม่นี้เอง บุคคลจึงได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของ อาณาจักรของพระเจ้า

พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” (ยน. 3:3-8; 1 ปต. 1:23)

การบังเกิดใหม่เป็นเงื่อนไขเบื้องต้นที่จำเป็นสำหรับการได้รับประสบการณ์แห่งการชำระให้บริสุทธิ์ (Sanctification)

ผลของพระวิญญาณ - ผลของพระวิญญาณมีต้นกำเนิดจากพระเจ้า เป็นชีวิตของพระเจ้าเองที่ทรงหลั่งลงในจิตใจของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว

ผลของพระวิญญาณ ได้แก่ ความรัก ความชื่นชมยินดี สันติสุข ความอดทน ความสุภาพอ่อนโยน ความดี ความเชื่อ ความอ่อนสุภาพ และการรู้จักบังคับตน (กท. 5:22-23)

พระคัมภีร์เตือนสอนเราว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ และอย่าปล่อยให้อาตมาของเนื้อหนังครอบงำหรือทำตามความปรารถนาของเนื้อหนัง (กท. 5:16; อฟ. 5:9;

ฟป. 1:11)

การรักษาโรค - การรักษาโรคโดยพระเจ้าเป็นพระพรที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับทุกคนโดยทางการไถ่

การเสียสละเพื่อการไถ่บาปของพระคริสต์บนไม้กางเขนได้จัดเตรียมการรักษาสำหรับมนุษย์ทุกคน รวมถึงร่างกายของเขาด้วย

การรักษาโรคโดยพระเจ้าเกิดขึ้นโดย ความเชื่อ โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยยา หรือทักษะทางการแพทย์และการผ่าตัด อย่างไรก็ตาม

ในกรณีที่คุณได้รับการรักษาผ่านความช่วยเหลือจากแพทย์ ยา สมุนไพร หรือวิธีการอื่นๆ เรายังคงต้อง ถวายพระเกียรติและสรรเสริญแด่พระเจ้า เพราะไม่ว่าในกรณีใด พระเจ้าทรงเป็นผู้รักษา

พระคัมภีร์กล่าวว่า - “จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงถวายเป็นสักการแด่พระเจ้า และอย่าลืมพระราชกิจอันดีทั้งสิ้นของพระองค์ ผู้ทรงอภัยความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้า ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของเจ้า”

(สดด. 103:2-3; อสย. 53:4-5; มธ. 8:17; 1 ปต. 2:24; ยก. 5:14-16)

พระคุณที่ตามมา

การชำระให้บริสุทธิ์ - เป็นพระราชกิจแห่งพระคุณครั้งที่สองที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจนในจิตใจของผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว โดยทางความเชื่อ

ในการชำระให้บริสุทธิ์ ธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังได้รับการขจัดออกไป (“มนุษย์เก่าถูกตรึงไว้กับไม้กางเขน”) เพื่อให้ผู้เชื่อไม่มีความโน้มเอียงหรือแนวโน้มที่จะทำบาปอีกต่อไป กล่าวคือ ในการชำระให้บริสุทธิ์ ความปรารถนาที่จะทำบาปได้รับการขจัดออกไป (ฮบ. 10:10; 13:12-13; รม. 6:1-6; 1 ธส. 4:3; 2 ธส. 2:13; 1 ปต. 1:2)

การชำระให้บริสุทธิ์ทำให้ผู้เชื่อสามารถ นำร่างกายของตนมาอยู่ภายใต้การครอบครองและการควบคุมของพระคริสต์

และดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับจิตวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ และดำเนินตามพระวจนะของพระเจ้า

การชำระให้บริสุทธิ์เป็นเงื่อนไขเบื้องต้นที่จำเป็นสำหรับการรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์

ความบริสุทธิ์ - เป็นผลของการชำระให้บริสุทธิ์ เป็นสภาวะแห่งพระคุณและความบริสุทธิ์

ซึ่งบุคคลปรารถนาและมุ่งดำเนินชีวิตให้มีลักษณะเหมือนพระคริสต์อย่างสมบูรณ์ (มธ. 5:48; 2 คร. 7:2)

พระเจ้าทรงเรียกเราให้ดำเนินชีวิตในความบริสุทธิ์ (1 ธส. 4:7) พระคัมภีร์กล่าวว่า “จงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์” (1 ปต. 1:15-16)

“จงติดตามสันติสุขกับคนทั้งปวง และติดตามความบริสุทธิ์ด้วย ซึ่งถ้าปราศจากความบริสุทธิ์แล้ว จะไม่มีใครได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ฮบ. 12:14; ดูเพิ่มเติม ลก. 1:74-75; 2 คร. 7:1; ทต. 2:11-12; อฟ. 1:4; 4:13, 24)

อัครทูตเปาโลได้แสดงความปรารถนาที่จะ “เสนอมนุษย์ทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่ครบถ้วนในพระคริสต์เยซู” (คส. 1:28)

พระคริสต์จะเสด็จกลับมาเพื่อคริสตจักรที่ งดงามด้วยความบริสุทธิ์ คือเป็นคริสตจักรที่ “ปราศจากตำหนิ ริ้วรอย หรือสิ่งใดๆ ในทำนองนั้น” (อฟ. 5:27; ดูเพิ่มเติม สดด. 45:9-13)

ความสมบูรณ์แบบของคริสเตียน - คือการทรงเรียกและเป้าหมายของชาวประเสริฐสำหรับผู้เชื่อ (มธ. 5:48; ยน. 8:36; 2 คร. 13:11; คส. 1:22; ฮบ. 6:1; ยก. 1:4; ยด. 24)

การได้เต็มหมายถึงไปสู่การชำระให้บริสุทธิ์และความสมบูรณ์ และสภาวะแห่งพระคุณนี้สามารถบรรลุได้ “ในโลกปัจจุบันนี้” (ทต. 2:11-14)

พระคริสต์ทรงประทานพระชนมชีพและทรงหลั่งพระโลหิตของพระองค์ เพื่อทำให้ผู้เชื่อมีความสมบูรณ์ในพระองค์ (ฮบ. 10:1, 14; 13:21)

ทั้งในระดับบุคคลและในระดับองค์รวมในฐานะพระกายของพระคริสต์ (มธ. 5:48; ยน. 17:20-23; 2 คร. 13:9; คส. 1:28; อฟ. 1:10; 2:14-22; 4:11-16; 5:27; วจ. 19:7-8)

ด้วยเหตุนี้ ประสบการณ์อันรุ่งโรจน์นี้จึงเรียกว่า “ความสมบูรณ์แบบของคริสเตียน” เพราะความสมบูรณ์นี้ได้รับโดยพระคุณของพระคริสต์ ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์

ดังนั้น พระคุณแห่งความสมบูรณ์จึงถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์

ความสมบูรณ์แบบของคริสเตียนไม่ใช่ความสมบูรณ์แบบอย่างสมบูรณ์เด็ดขาด (absolute perfection)

เพราะมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสมบูรณ์อย่างแท้จริงและสมบูรณ์โดยสมบูรณ์ (อพย. 9:14; 1 ซมอ. 2:2; 1 พศด. 17:20; โยบ 11:7; มก. 10:18)

ดังนั้น พระคัมภีร์จึงนิยามและอธิบายความสมบูรณ์แบบของคริสเตียนในแง่ของ จริยธรรมและการดำเนินชีวิต มากกว่าในแง่ของ ข้อกำหนดทางกฎหมาย กล่าวคือ

ความสมบูรณ์แบบของคริสเตียนเป็นสภาวะแห่งพระคุณที่เกิดขึ้นผ่านความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์กับพระเจ้า

ด้วยเหตุนี้ ความสมบูรณ์แบบของคริสเตียนจึงมีรากฐานและผลผลิตออกมมาจาก “ความรักที่สมบูรณ์” (มธ. 5:44-48; 1 คร. 13:1-13; 1 ยน. 2:5; 4:12, 17) แท้จริงแล้ว

ความรักคือ “เครื่องผูกพันแห่งความสมบูรณ์” (คส. 3:14)

ดังนั้น ความสมบูรณ์แบบของคริสเตียนจึงมีรากฐานสำคัญอยู่ที่ความรัก และเกิดขึ้นในจิตใจโดยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 พศด. 28:9; 2 พศด. 15:17; 16:9; 19:9; รม. 5:5; ฮบ. 10:22)

ด้วยเหตุนี้ ผู้เชื่ออาจมีความผิดพลาดในการตัดสินใจหรือความเข้าใจทางความคิด อาจหลงลืม อาจเจ็บป่วยหรือประสบความทุกข์ทางร่างกาย อาจมีช่วงเวลาที่รู้สึกทุกข์ใจ สับสน หรือไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร และอื่นๆ ได้ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่าเขาจะถูกถือว่าเป็นคนบาป

หรือเป็นผู้ที่จงใจกบฏและไม่เชื่อฟังพระประสงค์และพระบัญญัติของพระเจ้า (รม. 8:33; อฟ. 4:26; ฮบ. 10:26)

ดังนั้น สภาพและข้อจำกัดตามธรรมชาติของมนุษย์ไม่ได้เป็นอุปสรรคโดยจำเป็นต่อการมีความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์กับพระเจ้าและกับเพื่อนมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้เชื่อยังสามารถ เติบโตขึ้นในการชำระให้บริสุทธิ์และในความสมบูรณ์ไปสู่สภาวะแห่งความสมบูรณ์ในพระคริสต์ที่รุ่งโรจน์ยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ ผู้เชื่อจึงได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระวิญญาณของพระเจ้าให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระคริสต์อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น “จากพระสิริสู่พระสิริ” (2 คร. 3:18) ผู้เชื่อที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วได้รับการตกแต่งให้ดำเนินต่อไปเพื่อ “ทำความบริสุทธิ์ให้สมบูรณ์ด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า” (2 คร. 7:1) ชาวประเสริฐอันประเสริฐยิ่งคือ “เรารู้ว่า เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เราจะเป็นเหมือนพระองค์” (1 ยน. 3:2; อฟ. 5:27)

ความอดทน - ความอดทนเผยให้เห็นพระคุณที่ทรงประทานแก่ผู้เชื่อ เพื่อให้เขาดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังชาวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

แม้จะต้องเผชิญกับการต่อต้านหรือความยากลำบากใดๆ ที่อาจทำลายความเชื่อของเขาในฐานะคริสเตียน (2 ทิโมธี 2:3-4) แม้ว่าคำว่า “ความอดทน” (perseverance) จะปรากฏเพียงครั้งเดียวในพระคัมภีร์บางฉบับที่แปลภาษาอังกฤษ (เช่น เอเฟซัส 6:18 ในฉบับ King James Version) แต่ยังมีคำอื่นๆ

อีกมากมายที่มีความหมายเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับคำนี้ เช่น “ดำรงอยู่” (ยอห์น 15:4-5, 7-9), “ทน” (มัทธิว 10:22), “ดำเนินต่อไป” (ยอห์น 8:31-32), “มั่นคง” (ฮีบรู 3:14;

1 เปโตร 5:8-9; 2 เปโตร 3:17), “ความอดทน” (ลูกา 21:19) และ “มีชัย” (วิวรณ์ 2:11, 17, 26; 3:5, 12, 21; 21:7) ในแต่ละข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ คำต่างๆ

ล้วนสื่ออย่างชัดเจนว่าผู้ติดตามพระคริสต์ต้องต่อสู้ในการดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อ ดังนั้น ความเพียรมั่นคงจึงไม่ใช่การกระทำของพระเจ้าที่ทรงทำแทนผู้เชื่อ

แต่เป็นการตอบสนองของผู้เชื่อที่มีต่อพระบัญชาของพระคริสต์ให้ดำเนินต่อไปในพระวจนะและพระคุณของพระองค์

เมื่อพิจารณาเรื่องความเพียรมั่นคง จะมีคำถามสำคัญสองประการเกิดขึ้นทันที คือ

1. พระเจ้าทรงมีบทบาทอย่างไร?
2. มนุษย์มีบทบาทอย่างไร?

ฟิลิปปี 2:13 กล่าวว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำกิจอยู่ภายในท่านทั้งหลาย ให้มีความประสงค์และให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์”

แต่พระราชกิจนี้เกิดขึ้นภายในเราอย่างไร? คำตอบคือ โดยพระคุณของพระองค์ เปาโลแสดงให้เห็นว่า การดำเนินชีวิตของเรากับพระเจ้าเริ่มต้นขึ้นโดยพระคุณ (เอเฟซัส

2:8-9) และในอีกแห่งหนึ่ง พระคุณเดียวกันนี้สอนเราว่า “ให้เราปฏิเสธความอธรรมและด้นหาของโลก และดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม

และตามทางพระเจ้าในยุคปัจจุบันนี้” และให้เรา “คอยความหวังอันเป็นสุข และการปรากฏอย่างทรงพระสิริของพระเจ้ายิ่งใหญ่และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

คือพระเยซูคริสต์” (ทิตัส 2:11-13) ยิ่งไปกว่านั้น พระคุณของพระเจ้ายังสามารถรักษาเราไว้ให้ปราศจากความผิดด้วยความชื่นชมยินดีได้ (ยูดา 24)

อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่ต้องเข้าใจคือ มนุษย์ต้องตอบสนองด้วยความเชื่อและรับพระคุณที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่เขา (โรม 10:9-10)

ในช่วงเวลาสำคัญแห่งความเชื่อที่เปลี่ยนแปลงชีวิตนั้น มนุษย์เริ่มต้นการดำเนินชีวิตกับพระเจ้า แต่เช่นเดียวกับที่มนุษย์หันมาหาพระเจ้าเพื่อรับพระคุณแห่งความรอด

เขาก็ต้องแสวงหาพระองค์ต่อไปเพื่อรับพระคุณที่ทรงค่าจนและช่วยให้ดำเนินต่อไปได้ด้วย (มัทธิว 7:7-11, 21-27; ลูกา 8:15; 11:28; ยอห์น 14:15, 23; ยูดา 24)

ความเพียรมั่นคงของมนุษย์ขึ้นอยู่กับความปรารถนาอย่างต่อเนื่องของเขาที่จะดำเนินชีวิตกับองค์พระผู้เป็นเจ้า (ยอห์น 8:31; โคลสี 1:23; ยูดา 21)

สิ่งนี้เห็นได้ชัดยิ่งขึ้นจากคำภาษากรีกในพระคัมภีร์ใหม่ว่า *sozo* ซึ่งหมายถึง “ช่วยให้รอด” คำนี้สามารถกล่าวถึงในสามกาล คือ “ข้าพเจ้าได้รับความรอดแล้ว”

“ข้าพเจ้ากำลังได้รับความรอด” และ “ข้าพเจ้าจะได้รับความรอด” ดังนั้น มนุษย์จึงต้องมีความเต็มใจที่จะ “มุ่งหน้า” เข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง

และต้องเพียรพยายามโดยไม่คำนึงถึงราคาที่ต้องจ่าย เพื่อที่จะได้รับความรอดในที่สุด (ลูกา 9:23; 16:16)

พระบัญชาให้มีความเพียรมั่นคง—ให้อดทนและดำรงอยู่ในพระคริสต์—มีผลต่อชะตากรรมชั่วนิรันดร์ของมนุษย์

การได้รับมรดกคือชีวิตนิรันดร์ขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของคริสเตียนที่จะดำเนินต่อไปในการแสวงหาพระคุณของพระเจ้า

และดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ เราต้อง “เต็มใจและเชื่อฟัง” (อิสยาห์ 1:19) และ “เต็มใจที่จะดำเนินชีวิตอย่างซื่อสัตย์” (ฮีบรู 13:18)

ตามคำสอนของอัครสาวกยอห์น หากบุคคลใดไม่ดำรงอยู่ในคำสอนของพระคริสต์ บุคคลนั้นก็ไม่มีพระเจ้า และผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจาก็ไม่มีชีวิต (2 ยอห์น 9; 1 ยอห์น

5:12) ดังนั้น การพิพากษาสำหรับผู้ที่ไม่เพียรมั่นคง คือการถูกลงโทษชั่วนิรันดร์และถูกแยกจากพระเจ้า (มัทธิว 25:41-46; ฮีบรู 10:26-27)

พระคุณในการดำเนินชีวิต

การชดใช้ - การชดใช้และแก้ไขความผิด (Restitution) คือการคืนสิ่งของที่ถูกนำไปโดยมิชอบ หรือการชดเชยแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำผิดของเรา

(มัทธิว 3:8; ลูกา 19:8-9) การกระทำนี้เพียงอย่างเดียวไม่ได้ทำให้บุคคลได้รับความรอด แต่เป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าจิตใจของบุคคลนั้นได้กลับใจอย่างแท้จริงแล้ว

การชดใช้และแก้ไขความผิดถวายพระเกียรติแด่พระคุณของพระเจ้า และช่วยสนับสนุนคำพยานชีวิตของผู้เชื่อ

นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้เกิดการคืนดีระหว่างผู้ที่กระทำผิดกับผู้ที่ได้รับความเสียหาย การชดใช้และแก้ไขความผิดเป็นการปฏิบัติตามพระบัญญัติแห่งความรักให้สำเร็จ

(โรม 13:8)

อย่างไรก็ตาม การชดใช้และแก้ไขความผิดบางกรณีควรกระทำด้วยความรอบคอบอย่างยิ่ง และควรได้รับคำแนะนำจากศิษยาภิบาล เพื่อหลีกเลี่ยงการก่อให้เกิดความขุ่นเคือง ความเสียหาย หรือการบาดเจ็บเพิ่มเติม

วันสะบาโต - คำว่า “วันสะบาโต” (Sabbath) หมายถึง “การหยุดพัก” การถือรักษารวันสะบาโตในพันธสัญญาเดิม ซึ่งเป็นวันที่เจ็ด

ได้รับการกำหนดขึ้นเพื่อชี้ให้เห็นถึงการหยุดพักฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อในพระคริสต์ภายใต้พันธสัญญาใหม่

ข้อกำหนดในพันธสัญญาเดิมที่รักษารวันสะบาโตไว้เป็นวันบริสุทธิ บัดนี้ได้ถูกแทนที่ด้วยพระบัญชาที่ว่า “จงเป็นคนบริสุทธิ” เพราะในพระคริสต์

ผู้เชื่อได้รับความสามารถและได้รับการทรงเรียกให้ดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิในทุกวัน

วันอาทิตย์ไม่ใช่วันสะบาโต แต่เป็นวันที่คริสตจักรแยกไว้เป็นพิเศษ เพื่อให้ความสำคัญเป็นพิเศษแก่การนมัสการพระเจ้าและการสามัคคีธรรมของบรรดาธรรมิกชน (โยเซยา 2:11; โคโลสี 2:16-17; โรม 14:5-6; ฮีบรู 4:1-11)

อาหารและเครื่องดื่ม — ข้อห้ามเกี่ยวกับเนื้อสัตว์และเครื่องดื่มบางชนิดในพันธสัญญาเดิม ไม่ได้ถูกนำมาบังคับใช้กับคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่

ข้อกำหนดในส่วนที่เป็นพิธีกรรมเหล่านี้ตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้ถูก “ตรึงไว้กับไม้กางเขน” ของพระคริสต์ และถูกยกเลิกไปภายใต้พันธสัญญาแห่งพระคุณ (โคโลสี 2:13-17; เอเฟซัส 2:15; ฮีบรู 9:8-11)

ในปัจจุบัน สิ่งที่ถูกคลงเจกินหรือดื่มนั้น นอกเหนือจากเครื่องดื่มที่ทำให้มึนเมา ถือเป็นเรื่องของมโนธรรมส่วนบุคคล

และไม่ได้เป็นการละเมิดต่อธรรมชาติและหลักการของอาณาจักรของพระเจ้า (โรม 14:17) อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อควรตระหนักและปฏิบัติตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์ที่ว่า “ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด จงทำทุกสิ่งเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” (1 โครินธ์ 10:31; ดูเพิ่มเติม: โรม 14:2; 1 โครินธ์ 8:8; 1 ทิโมธี 4:1-5)

การถวายสิบลดและการถวาย — การถวายสิบลดคือการถวายหนึ่งในสิบของผลประโยชน์หรือรายได้ที่บุคคลได้รับแด่พระคริสต์ ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเรา

การถวายสิบลดเริ่มต้นขึ้นในฐานะการถวายโดยสมัครใจในสมัยของอับราฮัม ต่อมาได้กลายเป็นข้อกำหนดภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสส

และพระคริสต์ทรงยืนยันหลักการนี้เพื่อเป็นแนวทางแห่งวินัยฝ่ายวิญญาณสำหรับคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ (มัทธิว 23:23)

ควรนำสิบลดมาถวายพระเนเศซของพระเจ้า และให้ผู้รับใช้ที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลคลังทรัพย์ของคริสตจักรเป็นผู้บริหารและจัดสรรอย่างเหมาะสม (มาลาคีย์ 3:10)

ควรส่งเสริมการถวายโดยสมัครใจ และถือว่าการถวายนั้นเป็นของขวัญที่ออกมาจากใจ

การถวายสิบลดและการถวายแด่คริสตจักรเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าในการจัดเตรียมทรัพยากรเพื่อสนับสนุนพระราชกิจของพระองค์ผ่านทางคริสตจักรบนแผ่นดินโลก

พระคัมภีร์กำหนดให้เราเป็น ผู้พิทักษ์ทรัพย์สินที่ดี (good stewards) โดยดูแลและบริหารสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้เราอยู่ในความดูแลของเราอย่างสัตย์ซื่อ

(ดูเพิ่มเติม: ปฐมกาล 14:18-20; ลูกา 11:42; 1 โครินธ์ 16:2; 2 โครินธ์ 9:6-9; ฮีบรู 7:1-21)

การสาบานและการใช้คำหยาบคาย — การกล่าวคำสาบานถือว่าไม่สอดคล้องกับจิตวิญญาณและหลักการของพันธสัญญาใหม่ พระคัมภีร์กล่าวว่า

“แต่เหนือสิ่งอื่นใด พี่น้องของข้าพเจ้าอย่าสาบาน ไม่ว่าจะอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก หรืออ้างคำสาบานอย่างอื่น แต่จงให้คำว่า ‘ใช่’ ของท่านเป็น ‘ใช่’ และ ‘ไม่’ ของท่านเป็น ‘ไม่’ เพื่อท่านจะไม่ตกอยู่ใต้การพิพากษา” (ยากอบ 5:12)

พระเยซูตรัสว่า “แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าสาบานเลย...แต่จงให้คำพูดของท่านเป็นเพียง ‘ใช่’ ก็ว่า ‘ใช่’ และ ‘ไม่’ ก็ว่า ‘ไม่’ สิ่งใดที่เกินกว่านั้นย่อมมาจากความชั่ว” (มัทธิว 5:34, 37; ดูเพิ่มเติม: อพยพ 20:7)

การยืนยันความจริงด้วยคำพูดอย่างตรงไปตรงมาก็เพียงพอแล้ว และเป็นสิ่งที่ยอมรับได้แม้กระทั่งในศาลของฝ่ายบ้านเมือง

ในทำนองเดียวกัน การใช้คำหยาบคายหรือถ้อยคำที่ไม่สุภาพสะท้อนให้เห็นถึงจิตใจที่ไม่บริสุทธิ และไม่มีที่สำหรับสิ่งเหล่านี้ในชีวิตของผู้ที่เป็นบุตรของพระเจ้า (มัทธิว 15:18-19; พิลิปปี 1:27; 3:20; 1 เปโตร 1:15; 2 เปโตร 2:7; ยากอบ 3:8-10)

เครื่องดื่มมึนเมาและยาเสพติด — “เหล้าองุ่นเป็นที่เยาะเย้ย และสุราเป็นเหตุให้เกิดการอลาเวาด และผู้ใดถูกสิ่งเหล่านี้ล่อลวง ผู้นั้นก็ไม่ฉลาด” (สุภาษิต 20:1)

พระคัมภีร์สอนให้ละเว้นจากการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์หรือเครื่องดื่มที่ทำให้มึนเมาชนิดอื่นๆ

เพราะพระเจ้าทรงเรียกเราให้ดำเนินชีวิตด้วยความมีสติสัมปชัญญะอย่างสมบูรณ์ (1 เปโตร 5:8; 1 เธสะโลนิกา 5:6; 1 ทิโมธี 3:2; ทิตัส 2:2)

ผู้เชื่อได้รับการตักเตือนไม่ให้ “เปิดช่องไว้แก่พญามาร” การดื่มเครื่องดื่มมึนเมาที่เรียกกันว่า “ดื่มอย่างพอประมาณ” หรือ “ดื่มเพื่อสังคม”

ย่อมเป็นการเปิดช่องให้แก่ศัตรูอย่างแน่นอน ดังนั้น ผู้เชื่อจึงควรงดเว้นโดยสิ้นเชิง (เอเฟซัส 4:27; ดูเพิ่มเติม: อิสยาห์ 28:7; 1 โครินธ์ 5:11; 6:10; กาลาเทีย 5:21)

หลักการส่วนใหญ่ที่กล่าวถึงเครื่องดื่มมีเมื่อนั้นสามารถนำมาใช้กับยาเสพติดได้เช่นเดียวกัน การใช้สารเสพติด เช่น ยาสูบ ฝิ่น โคเคน และสารอื่นๆ ที่ทำให้เกิดการเสพติดหรือส่งผลต่อสติสัมปชัญญะ เป็นการทำลายร่างกาย และไม่สอดคล้องกับคำสอนและหลักการของพระคริสต์และพระคัมภีร์ สิ่งเหล่านี้ทำให้ร่างกายเป็นมลทิน และไม่สอดคล้องกับการทรงเรียกของพระเจ้าให้เราดำเนินชีวิตด้วยความมีสติสัมปชัญญะ (2 โครินธ์ 7:1; อิสยาห์ 55:2; 1 โครินธ์ 10:31-32; เอเฟซัส 5:3-8; ยาโคบ 1:21) สำหรับยาที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางการแพทย์ ควรใช้ภายใต้การดูแลและคำแนะนำของแพทย์เท่านั้น และควรใช้ด้วยมโนธรรมที่บริสุทธิ์ต่อพระเจ้า

การพนัน — คริสตจักรโซอันแอสเซมบลีมีจุดยืนคัดค้านการพนันในทุกรูปแบบ การพนันส่งผลเสียต่อสังคมและเป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรม (อพยพ 20:17; 1 ทิโมธี 6:9-10) บาปนี้เกี่ยวข้องกับการใช้เวลา เงินทอง และทรัพย์สินอย่างสูญเปล่า อีกทั้งยังมีลักษณะของความโลภและความอยากได้ในสิ่งที่เป็นของผู้อื่น (ดู อพยพ 20:17; สดุดี 10:3; 1 โครินธ์ 6:9-10; เอเฟซัส 5:5; 1 ทิโมธี 6:9-10; ฮีบรู 13:5) การพนันทุกรูปแบบ เช่น ลอตเตอรี่ คาสิโน การพนันกีฬา เป็กเกอร์อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องสล็อต การพนันออนไลน์ บิงโก และรูปแบบอื่นๆ ล้วนถูกพระคัมภีร์ประณามในหลักการ การพนันยังเป็นสิ่งที่สามารถทำให้เกิดการเสพติด นำไปสู่การเพิ่มขึ้นของอาชญากรรม และบ่อยครั้งทำลายชีวิตสมรสและครอบครัว

แอลกอฮอล์ — พระคัมภีร์สอนมิให้บุตรของพระเจ้าผูกพันตนเองกับผู้ที่ไม่เชื่ออย่างไม่เหมาะสม

การผูกพันตนเองกับผู้ที่ไม่เชื่อผ่านทางองค์กรหรือสมาคมลับต่างๆ ที่มีการกล่าวคำปฏิญาณหรือคำสาบานนั้น

ขัดต่อพระวิญญาณของพระคริสต์และคำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ (1 โครินธ์ 6:14-17)

ในฐานะที่เป็นเจ้าสาวผู้หมั้นหมายไว้กับพระคริสต์ เราได้ทำพันธสัญญาถวายความรักภักดีต่อพระคริสต์แต่เพียงผู้เดียวโดยไม่แบ่งแยก

“เพราะข้าพเจ้าหวงแหนท่านทั้งหลายด้วยความหวงแหนอย่างพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้หมั้นท่านไว้กับสามัคคีเดียว

เพื่อจะถวายท่านเป็นหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์แด่พระคริสต์” (2 โครินธ์ 11:2; เยเรมีย์ 50:5)

การเป็นสมาชิกขององค์กรหรือสมาคมใดๆ ที่กำหนดให้สมาชิกต้องกล่าวคำปฏิญาณเกี่ยวกับการรักษาความลับ

ควรยุติการเป็นสมาชิกล่วงก่อนที่จะเข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักร “พระเยซูคริสต์ตอบว่า ‘เราพูดกับโลกอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนอยู่เสมอในธรรมศาลาและในพระวิหาร ซึ่งพวกยิวทุกคนมาชุมนุมกัน และเราไม่ได้พูดอะไรอย่างลับๆ เลย” (ยอห์น 18:20)

การบำเพ็ญตบาศด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และของประทานฝ่ายวิญญาณ

พดิดสมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ - บำเพ็ญตบาศในพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในทันที

ซึ่งพระเจ้าทรงกระทำในชีวิตของผู้เชื่อภายหลังจากการได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์แล้ว ในบัพติศมานี้ พระคริสต์ทรงเป็นผู้กระทำ

และพระวิญญาณทรงเป็นองค์ประกอบแห่งบัพติศมา (มัทธิว 3:11)

การรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์บนชีวิตที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วนั้น มีการพูดภาษาแปลกๆ หรือภาษาอื่นๆ เป็นประจักษ์พยานร่วมด้วยว่า

“ทุกคนจึงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเริ่มพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด” (กิจการ 2:2-4; ดูเพิ่มเติม: 10:44-47; 19:1-6)

การบัพติศมาในพระวิญญาณเป็นการบัพติศมาเพื่อรับฤทธิ์อำนาจฝ่ายวิญญาณสำหรับการรับใช้ในอาณาจักรของพระเจ้า (ลูกา 24:49; ยอห์น 15:26; กิจการ 1:8)

อีกทั้งยังทำให้ผู้เชื่อสามารถปรนนิบัติรับใช้ภายในคริสตจักรได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้เจริญขึ้น (1 โครินธ์ 12:12-28; เอเฟซัส 4:11-16)

การพูดภาษาแปลกๆ — การพูดภาษาแปลกๆ เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นร่วมกับการบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์เสมอ ผู้เชื่อจะพูดด้วย “ภาษาแปลกๆ” ตามที่ “พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด” (กิจการ 2:4)

“ภาษาแปลกๆ” แตกต่างจาก “ภาษาต่างๆ” (divers tongues) ซึ่งหมายถึงภาษาที่มนุษย์รู้จักและสามารถเข้าใจได้ (กิจการ 2:6; 1 โครินธ์ 12:10; 14:2) ไม่ว่าจะเป็น “ภาษาแปลกๆ” หรือภาษาที่มนุษย์รู้จัก การสำแดงของการพูดภาษาแปลกๆ รวมทั้งการแปลความหมาย จะต้องสอดคล้องกับพระวจนะของพระเจ้าเสมอ (1 โครินธ์ 14:26)

ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ เป็นหมายสำคัญสำหรับคนที่ยังไม่เชื่อ (ข้อ 21-23) และยังมีประโยชน์ในการเสริมสร้างผู้เชื่อเป็นการส่วนตัวด้วย (ข้อ 4)

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ — มีของประทานและการทรงดำเนินงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์หลากหลายประการ (1 โครินธ์ 12:4-11)

ของประทานแห่งพระวิญญาณได้ทรงสำแดงและดำเนินงานอยู่ในคริสตจักรสมัยพันธสัญญาใหม่ แต่ต่อมาคริสตจักรได้เริ่ม “เสื่อมถอยจากความเชื่อ” และการสำแดงของของประทานฝ่ายวิญญาณก็เริ่มลดน้อยลง

ภายหลังการละทิ้งความเชื่อในศตวรรษที่สี่ และยุค “มืด” ที่ตามมาในประวัติศาสตร์คริสต์ศาสนา การสำแดงของของประทานฝ่ายวิญญาณ

โดยเฉพาะการพูดภาษาแปลกๆ แทบจะไม่ปรากฏให้เห็นอีกเลย โดยจะพบการสำแดงเป็นครั้งคราวเป็นส่วนใหญ่ในกลุ่มผู้ที่ถูกเรียกว่าเป็นพวกนอกรีต หรือคริสเตียนที่มีความเชื่อและแนวปฏิบัติแตกต่างจากคริสตจักรตามแบบแผนในเวลานั้น

ในยุคสุดท้ายนี้ โดยเฉพาะนับตั้งแต่ช่วงต้นศตวรรษที่ยี่สิบ พระเจ้าทรงเทพะวิญญาณของพระองค์ลงมา “เหนือมนุษย์ทั้งปวง” อีกครั้ง ตามคำพยากรณ์ เพื่อทรงกระทำให้พระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์สำเร็จผ่านทางคริสตจักร (โยเอล 2:28-32; 3:16-18; กิจการ 2:38-39)

หมายสำคัญที่ติดตามผู้เชื่อ — หมายสำคัญต่างๆ ที่ปรากฏในพันธสัญญาใหม่ มีจุดประสงค์หลักเพื่อยืนยันพระวาทะของพระเจ้า

และยืนยันว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ เมื่อบรรดาผู้เชื่อออกไปประกาศพระวาทะในพระนามของพระเยซู

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับพวกเขา และทรงยืนยันพระวาทะด้วยหมายสำคัญที่ติดตามการประกาศนั้น (มาระโก 16:15-20)

หมายสำคัญอัครอัครยิตติดตามบรรดาผู้เชื่อ เพื่อยืนยันการประกาศพระวาทะของพระเจ้า เพื่อทรงสำแดงความผิดบาปแก่คนบาป และเพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ (มาระโก 16:17; 1 โครินธ์ 12:12-31)

พิธี

บัพติศมาด้วยน้ำ — บัพติศมาด้วยน้ำคือการที่ผู้รับบัพติศมาถูกจุ่มลงในน้ำโดยผู้รับใช้แห่งพระกิตติคุณในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

บัพติศมาด้วยน้ำเป็นพระบัญชาของพระคริสต์ และเป็นสัญลักษณ์แทนการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการเป็นขึ้นใหม่จากความตายของพระองค์

ซึ่งผู้เชื่อได้มีประสบการณ์ร่วมในชีวิตของตน (โรม 6:3-5)

พิธีนี้ไม่มีอำนาจที่จะชำระบาปให้หมดสิ้น แต่เป็นคำตอบของจิตสำนึกที่ติดต่อพระเจ้า (1 เปโตร 3:21)

บัพติศมาด้วยน้ำจะมีผลสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อผู้รับบัพติศมาได้บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง (มัทธิว 28:19; มาระโก 1:8-10; 16:15-16; ยอห์น 3:22-23; กิจการ 10:47-48;

16:3) บัพติศมาด้วยน้ำมีความสัมพันธ์กับการบังเกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณ แต่ไม่ได้เป็นประตูเข้าสู่คริสตจักร

มหาสนิท — มหาสนิทเป็นอาหารแห่งการระลึกถึง ซึ่งเรียกให้เราระลึกถึงการเสียสละของพระคริสต์ ผู้ทรงหลังพระโลหิตของพระองค์เพื่อบาปของเรา

พระเยซูทรงบัญชาให้ประกอบพิธีอันศักดิ์สิทธิ์นี้ “เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา” (1 โครินธ์ 11:24)

ขนมปังไร้เชื้อที่หักนั้นเป็นสัญลักษณ์แทนพระกายของพระองค์ ส่วนผลจากเถาองุ่น (น้ำองุ่นที่ไม่ได้ผ่านการหมัก) เป็นสัญลักษณ์แทนพระโลหิตของพระองค์

พิธีอันศักดิ์สิทธิ์นี้ควรได้รับการปฏิบัติด้วยความยำเกรงและความเคารพอย่างบริสุทธิ์ โดยผู้เชื่อควรตรวจสอบตนเองอย่างถี่ถ้วนเสียก่อน (1 โครินธ์ 10:16-17; 11:23-30)

มหาสนิทเป็นหมายสำคัญภายนอกที่แสดงถึงพันธสัญญาของพระคริสต์กับคริสตจักร (ลูกา 22:20)

การล้างเท้า — การล้างเท้าเป็นพิธีที่พระคริสต์ทรงบัญชาให้คริสตจักรปฏิบัติ ภายหลังจากทรงตั้งพิธีมหาสนิทแล้ว พระคริสต์ทรงคาดผ้า ทรงล้างเท้าของเหล่าสาวก

และตรัสว่า “ถ้าเราเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของพวกท่าน ยังล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรล้างเท้าของกันและกันด้วย” (ยอห์น 13:14)

พิธีนี้แตกต่างจากธรรมเนียมทางวัฒนธรรมในการล้างเท้าที่ปฏิบัติกันในตะวันออกกลาง เพราะการล้างเท้าตามคำสั่งของพระคริสต์มีความหมายฝ่ายวิญญาณ

และเป็นสิ่งที่ทรงบัญชาให้ผู้เชื่อปฏิบัติ (1 ทิโมธี 5:10) จุดประสงค์ของการล้างเท้าไม่อาจบรรลุได้ด้วยการช่วยเหลือผู้อื่นหรือการทำความดีเพียงอย่างเดียว

แต่มีจุดประสงค์เพื่อเตือนใจเราว่า เราทุกคนมีองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์เพียงองค์เดียว คือพระคริสต์ผู้ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร

และเราทุกคนต่างเป็นผู้รับใช้ของพระองค์และเป็นผู้รับใช้ซึ่งกันและกัน

การประกาศและการอ่านพระวาทะของพระเจ้าในที่สาธารณะ — พระคัมภีร์ ซึ่งเป็นพระวาทะของพระเจ้าที่ทรงบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

เป็นหมายสำคัญและพยานที่มองเห็นได้ ซึ่งชี้นำมนุษย์ให้ไปสู่ข่าวประเสริฐของพระคริสต์ พระคัมภีร์เป็นบันทึกอันศักดิ์สิทธิ์หรือเป็นพยานถึงการประสูติ การสิ้นพระชนม์

การเป็นขึ้นจากความตาย การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ การได้รับพระสิริของพระเยซู และพระราชกิจแห่งการพิชิตเพื่อเราอย่างต่อเนื่องของพระองค์

ซึ่งทรงกระทำร่วมกับพระบิดาบนพระที่นั่งในสวรรค์ของพระองค์ (กิจการ 7:55; ยอห์น 3:21)

พระคัมภีร์เป็นการทรงสำแดงเป็นลายลักษณ์อักษรถึงพระราชกิจแห่งความรอดของพระเจ้าในพระคริสต์

และด้วยเหตุนี้จึงมีลักษณะสอดคล้องกับพระวจนะของพระเจ้าที่ทรงประทานและทรงดลใจไว้ในจิตใจของผู้เชื่อ

คริสตจักรของพระเจ้าผูกพันอยู่ด้วยพันธสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ที่จะอ่าน ศึกษา และเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า สมาชิกแต่ละคนควรอ่าน ฟัง เชื่อ รับไว้ ค้นคว้า ศึกษา

และเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า คริสตจักรต้องประกาศ “พระประสงค์ของพระเจ้าทั้งหมด” (กิจการ 20:27) สอนผู้เชื่อในทุกประชาชาติ

“ให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราได้บัญชาพวกท่านไว้” (มัทธิว 28:19-20) และ “แบ่งแยกพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” (2 ทิโมธี 2:15)

การอ่านพระวจนะของพระเจ้าในที่สาธารณะเป็นการประกาศพระวจนะโดยตรง โดยเปิดโอกาสให้พระวจนะได้กล่าวด้วยตัวของพระวจนะเอง

การอ่านพระคัมภีร์บริสุทธิเป็นสิ่งที่ได้รับการบัญชาและส่งเสริมให้ปฏิบัติทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ และยังได้รับการสั่งสอนผ่านหลักคำสอน

ตลอดจนแบบอย่างของพระคริสต์ บรรดาอัครทูต และผู้เผยพระวจนะ

การปฏิบัติในการประกาศและอ่านพระคัมภีร์ในที่สาธารณะ แสดงให้เห็นถึงความยำเกรงอย่างจริงจังต่อพระวจนะของพระเจ้าที่ทรงบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

ในยุคสมัยที่คริสเตียนส่วนใหญ่ที่อ้างตนว่าเป็นผู้เชื่อขาดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับพระคัมภีร์

และกำลังเสื่อมถอยจากความมั่นใจว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ไม่มีข้อผิดพลาดและทรงดลใจไว้ในพระคัมภีร์

และส่งผลให้การอ่านและศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจังลดน้อยลง คริสตจักรของพระเจ้าจึงโดดเด่นขึ้นประหนึ่ง “นครที่ตั้งอยู่บนภูเขา”

ซึ่งชูความสว่างแห่งพระวจนะของพระองค์ให้ปรากฏแก่โลก

การประกาศและการอ่านพระวจนะของพระเจ้าในที่สาธารณะมีส่วนร่วมในการสำแดงพระดำริของพระเจ้า

ช่วยในการชำระชีวิตของผู้เชื่อทั้งในระดับส่วนตัวและในระดับคริสตจักร เสริมสร้างผู้เชื่อ ให้การปลอบประโลมแก่ผู้เชื่อ

และส่งเสริมความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในหมู่ผู้เชื่อให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น เมื่อปฏิบัติด้วยความสำรวม ความจริงใจ และความเคร่งขรึม การ

“ประกาศและการอ่านพระคัมภีร์ในที่สาธารณะ” สามารถก่อให้เกิดการฟื้นฟู การนำกลับคืนสู่สภาพเดิม และการคืนดี (อพยพ 24:7-8; โยชูวา 8:34-35; 2 พงศกัศัตร์

23:1-20; เนหะมีย์ 8:1-8, 14-18; 2 โครินธ์ 5:18-20)

ด้วยเหตุนี้ การประกาศ การอ่านพระคัมภีร์ในที่สาธารณะ และการอ่านตอบรับจากพระคัมภีร์บริสุทธิ จึงมีลักษณะครบถ้วนตามองค์ประกอบของพิธีที่พระเจ้าทรงบัญชา

และควรได้รับการปฏิบัติในฐานะระเบียบการนัสการ การรับใช้ และการบริหารปกครองตามระบอบการปกครองของพระเจ้า

พันธกิจและการแต่งตั้งผู้รับใช้ — คริสตจักรยอมรับการแต่งตั้งและการปฏิบัติหน้าที่ของผู้รับใช้ในพันธกิจว่าเป็นระเบียบที่พระเจ้าทรงจัดตั้งไว้ในคริสตจักร

เพื่อสำแดงพระคริสต์และแสดงให้เห็นความจริงฝ่ายวิญญาณ เช่นเดียวกับ “บัดติศมาด้วยน้ำ” การ “วางมือ” เพื่อแต่งตั้งเข้าสู่พันธกิจ

เป็นการที่คริสตจักรทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการแสดงออกทางกายภาพถึงการทรงเรียกและการทรงแต่งตั้งบุคคลจากพระเจ้า ให้เป็นผู้นำผู้รับใช้ในคริสตจักรของพระเจ้า

เมื่อคริสตจักรทำหน้าที่เป็นเครื่องมือภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิในการแต่งตั้งผู้รับใช้

คริสตจักรจึงสำแดงและแสดงให้เห็นถึงการปกครองโดยพระเจ้าอย่างแท้จริงด้วย

การแต่งตั้งเข้าสู่พันธกิจมิได้เป็นเพียงการแสดงให้เห็นความจริงฝ่ายวิญญาณเท่านั้น แต่หน้าที่ของพันธกิจเองก็ได้รับการทรงแต่งตั้งจากพระเจ้า

เพื่อเป็นการสำแดงพระคริสต์และพันธกิจของพระองค์แก่โลก พระคริสต์ทรงเป็น “ผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่” (ศิษยาภิบาล) ผู้ทรงดูแลฝูงแกะของพระองค์ด้วยความรัก (1 เปโตร

5:1-4) พระองค์ทรงเป็นผู้รับใช้ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด ผู้เสด็จมาเพื่อ “ปรนนิบัติ” และเพื่อให้ผู้อื่น “ปรนนิบัติพระองค์” (มัทธิว 20:28; ทิโมธี 2:5-8)

พระคริสต์ทรงสถาปนาและทรงแต่งตั้งพันธกิจ เพื่อให้เป็นแบบอย่างและสำแดงพันธกิจของพระองค์ เมื่อผู้รับใช้ปรนนิบัติฝูงแกะ ดูแลฝูงแกะ เฝ้าระวังฝูงแกะ

และยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ ผู้รับใช้ก็แสดงให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมถึงพระทัยและพระราชกิจของพระคริสต์

สมาชิกคริสตจักรมีส่วนร่วมในการยอมรับการแต่งตั้งนี้และมีส่วนช่วยในการสำแดงพระคริสต์ผ่านพันธกิจ ด้วยการให้เกียรติแก่ผู้รับใช้

และด้วยความเต็มใจยอมอยู่ภายใต้การดูแลและการปกครองของผู้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งให้มีอำนาจเหนือพวกเขา (ฮีบรู 13:7, 17) ด้วยวิธีนี้

สมาชิกจึงแสดงให้เห็นถึงการถวายเกียรติแด่พระเจ้า และการยอมอยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้า (โคโลสี 3:23-24; เอเฟซัส 5:22)

คริสตจักรในฐานะสถาบันที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้ — คริสตจักรเป็นสถาบันที่พระเจ้าทรงสถาปนา

และเมืองคัมภีร์ประกอบครบถ้วนตามลักษณะของระเบียบที่พระเจ้าทรงบัญชา พระเจ้าทรงกำหนดให้คริสตจักรเป็น “ความสว่างของโลก เป็นนครที่ตั้งอยู่บนภูเขา” (มัทธิว

5:14) ด้วยเหตุนี้ คริสตจักรจึงได้รับการออกแบบให้เป็นการสำแดงความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นรูปธรรม

เป็นสัญลักษณ์และประกาศถึงความล้าลึกของพระเจ้าต่อโลกโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ

คริสตจักรคือ “พระกายของพระคริสต์ และท่านทั้งหลายต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น” (1 โครินธ์ 12:27) โดยสมาชิกทุกคนทำงานร่วมกัน

เพื่อเป็นตัวแทนที่มองเห็นได้ของพระคริสต์ในโลก คริสตจักรเป็น “ครอบครัวของพระเจ้า” (1 ทิโมธี 3:15) และเป็น “พระวิหารของพระเจ้า” (เอเฟซัส 2:21; 1 โครินธ์ 3:16)

ประกอบด้วย “ศิลาที่มีชีวิต” (1 เปโตร 2:5) ซึ่ง “ก่อร่างสร้างขึ้นอย่างเหมาะสม และถูกสร้างขึ้นร่วมกันให้เป็นที่ยึดถือของพระเจ้าโดยพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 2:21-22)

โดยการ “ผูกและแก้ในโลกลงสิ่งที่ได้ผูกและแก้ไว้ในสวรรค์” (มัทธิว 16:19)

คริสตจักรจึงทำหน้าที่เป็นการสำแดงทั้งพระเจ้าผู้ทรงมองไม่เห็นและอาณาจักรของพระองค์ซึ่งมองไม่เห็น คริสตจักรประกาศข่าวประเสริฐ สอนหลักคำสอน ดำเนินชีวิตตามความจริง และปฏิบัติการปกครอง การยอมอยู่ภายใต้อำนาจ และการตีสอน

คริสตจักรเป็นการสำแดงข่าวประเสริฐออกมาอย่างเป็นรูปธรรม

เพราะประกอบด้วยสมาชิกผู้เป็นพยานถึงฤทธิ์อำนาจแห่งการเปลี่ยนแปลงชีวิตของพระคริสต์และข่าวประเสริฐของพระองค์ว่า

“แต่พวกท่านเป็นชาติที่ทรงเลือกสรร เป็นบริสุทธิ์ เป็นชนชาติบริสุทธิ เป็นประชากรที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์

เพื่อพวกท่านจะได้ประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ ผู้ทรงเรียกพวกท่านออกจากความมืดเข้าสู่ความสว่างอันอัศจรรย์ของพระองค์...” (1 เปโตร 2:9)

ด้วยเหตุนี้ คริสตจักรจึงทำหน้าที่เป็นระเบียบที่พระเจ้าทรงบัญชา อันที่จริง คริสตจักรเป็นระเบียบที่รวบรวมและนำระเบียบอื่นๆ ทั้งหมดไปปฏิบัติและดำเนินชีวิตร่วมกัน

การสมรส — พระเจ้าทรงกำหนดให้การสมรสเป็นพันธสัญญาระหว่างชายและหญิงที่มีคุณสมบัติเหมาะสม เพื่อเป็นสามีภรรยากันตลอดชีวิต ด้วยเหตุนี้

การสมรสจึงเป็นสถาบันที่พระเจ้าทรงสถาปนา ซึ่งควรได้รับการยกย่องและให้เกียรติอย่างสูงสุดในหมู่ชายและหญิงทั้งปวง

ระเบียบแห่งการสมรสได้รับการสถาปนาโดยพระเจ้า ได้รับการยืนยันอีกครั้งโดยพระคริสต์ และได้รับการเน้นย้ำพร้อมทั้งอธิบายให้ชัดเจนยิ่งขึ้นโดยบรรดาอัครทูต

และด้วยเหตุนี้ คริสตจักรในพันธสัญญาใหม่จึงได้ถือปฏิบัติตาม

พิธีสมรสครั้งแรกได้รับการประกอบโดยพระเจ้าภายหลังการทรงสร้างมนุษย์ ดังนั้น การสมรสจึงเป็นระเบียบที่มีมาตั้งแต่หนังสือปฐมกาล

และเป็นระเบียบดั้งเดิมของพระเจ้า การสมรสเป็นระเบียบของพระเจ้า เพราะเป็นพยานสากลถึงระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์ (มาลาคีย์ 2:14-16;

มัทธิว 19:4-5; 1 โครินธ์ 7:2-5, 14; ฮีบรู 13:4; เอเฟซัส 5:22-32; วิวรรณ์ 19:7-8)

การสมรสยังเป็นช่องทางที่พระเจ้าทรงใช้ในการจัดระเบียบและทรงค้ำจุนเผ่าพันธุ์มนุษย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคริสตจักรของพระเจ้า

ให้อยู่ในความบริสุทธิ์และความจริงตามระเบียบที่พระองค์ทรงกำหนด (มาระโก 10:6-9; 1 โครินธ์ 7:14-16; เอเฟซัส 5:22-32)

และที่สำคัญที่สุด การสมรสเป็นสัญลักษณ์ของความรอด

และเป็นภาพสะท้อนถึงความสัมพันธ์อันศักดิ์สิทธิ์ระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ในฐานะเจ้าบ่าวและเจ้าสาว (อพยพ 19:5; เพลงซาโลมอน 5:1; 6:2-9; อีสยาห์

49:14-18; 62:5; เอเสเคียล 16:8; ยอห์น 3:29; มัทธิว 22:2; 2 โครินธ์ 11:2-3; เอเฟซัส 5:25-32; วิวรรณ์ 19:7-8)

ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงใช้ถ้อยคำและภาพเปรียบเทียบเกี่ยวกับการสมรสแล้วซ้ำเล่า เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับคริสตจักร

ซึ่งความสัมพันธ์นี้จะบรรลุถึงจุดสูงสุดเมื่อเจ้าบ่าวเสด็จมาเพื่อรับเจ้าสาวของพระองค์ไปยังพระนิเวศของพระบิดา เพื่อร่วมงานสมรส (วิวรรณ์ 19:7; เอเฟซัส 5:25-27;

ยอห์น 14:1-3; มัทธิว 25:1-10)

สมาชิกของคริสตจักรมีส่วนในการปฏิบัติและสำแดงระเบียบนี้ โดยสะท้อนให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักรผ่านชีวิตสมรสของตน

สามีรักภรรยาและยอมสละตนเองเพื่อเธอ (เอเฟซัส 5:25-29) ขณะที่ภรรยารักสามีและยอมอยู่ภายใต้อำนาจของสามีด้วยความรัก (เอเฟซัส 5:22-24)

ความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าตั้งไว้

ความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิต — ชีวิตมนุษย์เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพราะมนุษย์ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า (ปฐมกาล 1:27) ดังนั้น

พระคัมภีร์จึงห้ามอย่างเคร่งครัดมิให้มีการพรากชีวิตผู้บริสุทธิ์ ซึ่งรวมถึงการทำแท้ง การฆ่าทารก การรุกราน การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ และการฆ่าตัวตาย (การฆ่าตนเอง)

“ห้ามฆ่าคน” (อพยพ 20:13) ผู้ใดก็ตามที่ทำให้โลหิตของผู้บริสุทธิ์หลัง ย่อมไม่อาจพ้นจากความผิดเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ (ปฐมกาล 9:6; กันดารวิถี 35:30-31; โรม 13:8-10; วิวรรณ์ 21:8)

ความศักดิ์สิทธิ์ของการสมรส — พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระองค์ผู้ทรงสร้างมนุษย์ตั้งแต่เริ่มแรก ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง

และตรัสว่า ‘เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะละบิดามารดาของตนไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน’ เพราะฉะนั้น เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้อเดียวกัน เหตุฉะนั้น สิ่งที่พระเจ้าทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์แยกจากกัน” (มัทธิว 19:4-6)

ด้วยเหตุนี้ การสมรสจึงเป็นสถาบันที่พระเจ้าทรงสถาปนาระหว่างชายหนึ่งคนกับหญิงหนึ่งคน และดำรงอยู่ตลอดชีวิตจนกว่าความตายจะมาถึง (มาระโก 10:2-12; โรม

7:2; 1 โครินธ์ 7:39) ดังนั้น การสมรสจึงควรได้รับการยกย่องและให้เกียรติอย่างสูงสุดในหมู่ชายและหญิงทั้งปวง

การสมรสมีไว้ตลอดชีวิต ด้วยเหตุนี้ การหย่าร้างไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม รวมถึงการไม่ซื่อสัตย์ต่อคู่สมรส ไม่อาจทำให้พันธะสมรสสิ้นสุดลงได้ (ส่วน “ข้อยกเว้น” ที่กล่าวถึงในมัทธิว 5:32 และ 19:9 จะอธิบายไว้ในส่วนต่อไป) ดังนั้น การสมรสใหม่ภายหลังการหย่าร้าง ในขณะที่คู่สมรสเดิมยังมีชีวิตอยู่

จึงถือเป็นบาปแห่งการล่วงประเวณี (ดู ลูกา 16:18; อพยพ 20:14, 17; มาลาคีย์ 2:14-17; 1 โครินธ์ 5:1-5; 6:15-20; 7:2-3)

แม้ว่าพระคัมภีร์จะยกย่องการสมรสและความสัมพันธ์ทางเพศภายในชีวิตสมรส

แต่พระคัมภีร์ก็ประณามอย่างชัดเจนถึงความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการสมรสหรือภายนอกการสมรส (ฮีบรู 13:4)

การประณามนี้รวมถึงความสัมพันธ์ทางเพศที่อาจเกิดขึ้นระหว่างชายหญิงที่ “อยู่ด้วยกัน” หรือ “อยู่กินฉันสามีภรรยา” โดยไม่ได้สมรสอย่างถูกต้องตามหลักพระคัมภีร์ (ดู 1 โครินธ์ 5:1-5; 6:15-20; 7:2-3)

การสมรสเป็นความสัมพันธ์ระหว่างชายหนึ่งคนกับหญิงหนึ่งคนตลอดชีวิต ดังนั้น

ความสัมพันธ์ทางเพศจึงชอบด้วยพระคัมภีร์เฉพาะภายในชีวิตสมรสที่พระเจ้าทรงกำหนดและได้รับการยอมรับตามหลักพระคัมภีร์เท่านั้น การล่วงประเวณี

ซึ่งรวมถึงการสมรสใหม่ในขณะที่คู่สมรสเดิมยังมีชีวิตอยู่ การมีภรรยาหลายคนหรือมีสามีหลายคน และการผิดประเวณี

ซึ่งรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสและการอยู่กินร่วมกันโดยไม่ได้สมรส จึงเป็นการประพฤติที่เป็นบาป ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า

และก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตสมรส บ้าน และครอบครัว

ความหมายของคำว่า “การผิดประเวณี” (fornication) เป็นประเด็นที่มีการถกเถียงกันอย่างมาก ในพระคัมภีร์ คำว่า “การผิดประเวณี” บางครั้งถูกใช้ในความหมายกว้าง

เพื่อหมายรวมถึงความผิดทางเพศทุกรูปแบบ อย่างไรก็ตาม เมื่อคำว่า “การผิดประเวณี” และ “การล่วงประเวณี” ปรากฏอยู่ในข้อความเดียวกัน โดยทั่วไป

“การผิดประเวณี” มักหมายถึงความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดกฎหมายหรือผิดตามหลักพระคัมภีร์

ซึ่งเกิดขึ้นก่อนที่บุคคลนั้นจะเข้าสู่การสมรสตามพระคัมภีร์และตามพันธสัญญาอย่างสมบูรณ์ กรณีนี้เห็นได้อย่างชัดเจนในมัทธิว 5:32 และ 19:9

ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ “การผิดประเวณี” หมายถึงความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่ชอบด้วยพระบัญญัติในช่วงเวลาหมั้นหมายตามธรรมเนียมของชาวยิวในสมัยโบราณ

กล่าวคือ ก่อนที่คู่หมั้นจะได้ร่วมชีวิตสมรสและมีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกัน (เทียบ มัทธิว 1:18-25) อย่างไรก็ตาม ในบริบทนี้

การผิดประเวณียังรวมถึงบุคคลโสดที่ไปสมรสกับคู่สมรสของผู้อื่น กล่าวคือ บุคคลที่หย่าร้างแล้ว

และยังรวมถึงความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างญาติสนิทซึ่งเป็นการร่วมประเวณีระหว่างเครือญาติด้วย ซึ่งเป็นบาปที่ผู้เชื่อในสมัยของพระเยซูต่างก็รู้จักและตระหนักดี (1

โครินธ์ 5:1-9; เลวีนิติ 18:6-20; ดูกิจการ 15:29 ซึ่งข้อกำหนดของสภาเยรูซาเล็มดูเหมือนจะกล่าวถึงการผิดประเวณีในลักษณะนี้ด้วย)

ไม่ว่าในกรณีใด การผิดประเวณีย่อมรวมถึงกรณีที่บุคคลโสดเข้าสู่ความสัมพันธ์สมรสกับผู้อื่นอย่างผิดกฎหมายหรือผิดหลักพระคัมภีร์ด้วย

นี่คือรูปแบบการผิดประเวณีที่ร้ายแรงซึ่งเกิดขึ้นในคริสตจักรเมืองโครินธ์ และอัครทูตเปาโลได้ตำหนิอย่างตรงไปตรงมา ด้วยเหตุนี้

ท่านจึงกำชับให้คริสตจักรถอนการสามัคคีธรรมจากผู้กระทำผิด โดยกล่าวว่า “จงมอบคนนั้นไว้ให้ซาตาน เพื่อทำลายเนื้อหนัง

เพื่อจิตวิญญาณจะได้รับความรอดในวันแห่งองค์พระเยซู” (1 โครินธ์ 5:1-9)

ในบริบทเดียวกันนี้ อัครทูตยังได้บัญชาว่า เพื่อหลีกเลี่ยงบาปแห่งการผิดประเวณี “ให้ผู้ชายทุกคนมีภรรยาของตน และให้ผู้หญิงทุกคนมีสามีของตน” (1 โครินธ์ 7:2;

ดูเพิ่มเติม มาระโก 6:16-18; 1 โครินธ์ 5:1)

ในกาลาเทีย 5:19 ทั้งการล่วงประเวณีและการผิดประเวณีถูกระบุว่าเป็น “การงานของเนื้อหนัง” และอัครทูตได้เตือนอย่างจริงจังว่า

“คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับมรดกในอาณาจักรของพระเจ้า”

ด้วยเหตุผลเหล่านี้ บุคคลที่ยังพัวพันอยู่กับบาปเหล่านี้และการสมรสที่ผิดกฎหมายหรือผิดหลักพระคัมภีร์

จึงไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นสมาชิกของคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้า (เทียบ 1 ยอห์น 3:7-10; 1 โครินธ์ 5:11; 6:9-10)

ความศักดิ์สิทธิ์ของร่างกาย – ร่างกายของเราเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเราได้รับการเตือนสอนให้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของเรา (1

โครินธ์ 6:20-21) “ถ้าผู้ใดทำให้วิหารของพระเจ้าเป็นมลทิน พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น” (1 โครินธ์ 3:16-17)

เรายังได้รับการเตือนสอนให้ถวายร่างกายของเราเป็น “เครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า” (โรม 12:1) และ “ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด

จงทำทุกสิ่งเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” (1 โครินธ์ 10:31ข)

พระคัมภีร์ห้ามอย่างเคร่งครัดถึงการร่วมประเวณีระหว่างเครือญาติ ความสัมพันธ์แบบคู่ชีวิตระหว่างบุคคลเพศเดียวกัน

ตลอดจนความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายกับชายและหญิงกับหญิงในทุกรูปแบบ การปฏิบัติเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นสิ่งน่าเกลียดน่าชัง

แม้ว่ารัฐหรือสถาบันทางศาสนาบางแห่งอาจรับรองหรืออนุญาตให้ปฏิบัติได้ก็ตาม (โรม 1:24-28; เลวีนิติ 18:22-23; 20:10-21)

การปฏิบัติต่างๆ เช่น การเจาะร่างกาย (body piercing) การสัก การทำร้าย ตัด หรือทำให้ร่างกายผิดรูปหรือเสียโฉม ล้วนมีรากฐานมาจากธรรมเนียมของคนต่างศาสนา

และขัดแย้งกับจิตวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์และหลักการตามพระคัมภีร์ การปฏิบัติเหล่านี้จึงไม่ควรมีอยู่ในวิถีชีวิตของผู้เชื่อ (เทียบ 1 ทิโมธี 2:8-10; โรม 12:1-2; อิสยาห์

3:16-22; 1 ยอห์น 2:15-17)

ลำดับเหตุการณ์ในวาระสุดท้ายตามหลักคำสอนเรื่องยุคสุดท้าย

การถูกรับขึ้นและการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูก่อนยุคพันปี –

พระคริสต์จะเสด็จกลับมาอีกครั้งบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์ด้วยฤทธาานุภาพและพระสิริยิ่งใหญ่ (มัทธิว 24:27-28) “คนทั้งหลายที่ตายในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วเราทั้งหลายที่ยังมีชีวิตอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปพร้อมกับคนเหล่านั้นในเมฆ เพื่อพบองค์พระผู้เป็นเจ้าในอากาศ และเราจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดไป” (1 เธสะโลนิกา 4:16-18; ดูเพิ่มเติม 1 โครินธ์ 15:51-52)

ทุกคนที่ถูกรับขึ้นไปในการเป็นขึ้นจากความตายครั้งแรก จะเข้าร่วมในงานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก (วิวรณ์ 19:7-9) จากนั้นพระคริสต์จะเสด็จกลับมายังโลก และทรงครอบครองร่วมกับบรรดาธรรมิกชนเป็นเวลาหนึ่งพันปี (วิวรณ์ 20:4, 6; ดูเพิ่มเติม เศคาริยาห์ 14:4-5; 1 เธสะโลนิกา 4:14; ยูดา 14-15; วิวรณ์ 5:10; 19:11-21)

การเป็นขึ้นจากความตาย – จะมีการเป็นขึ้นจากความตายทั้งสำหรับคนชอบธรรมและคนอธรรม

คนชอบธรรมจะเป็นขึ้นจากความตายเมื่อพระคริสต์เสด็จมาปรากฏครั้งแรกบนเมฆแห่งพระสิริ

ส่วนการเป็นขึ้นจากความตายของคนอธรรมจะเกิดขึ้นภายหลังจากที่พระคริสต์ทรงครอบครองบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งพันปี

“และมีความหวังในพระเจ้า ซึ่งพวกเขาเองก็ยอมรับเช่นกันว่า คนทั้งปวงจะเป็นขึ้นจากความตาย ทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม” (กิจการ 24:15; ดูเพิ่มเติม ดาเนียล 12:2; วิวรณ์ 20:4-6; ยอห์น 5:28-29; 1 โครินธ์ 15:12-23, 41-58)

ชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้ชอบธรรม – รางวัลของผู้ชอบธรรมคือชีวิตนิรันดร์ในพระพักตร์พระเจ้า “และคนเหล่านี้จะไปสู่การลงโทษนิรันดร์

แต่ผู้ชอบธรรมจะไปสู่ชีวิตนิรันดร์” (มัทธิว 25:46; ลูกา 18:29-30; ยอห์น 10:28; โรม 6:22; 1 ยอห์น 5:11-13)

การลงโทษนิรันดร์สำหรับคนอธรรม – ผู้ที่ปฏิเสธหรือเพิกเฉยต่อการทรงเรียกให้กลับใจและรับความรอด ย่อมต้องพบกับการพิพากษาลงโทษนิรันดร์ (ยอห์น 3:15-21) ในรอกนั้นไม่มีทางหลบหนี ไม่มีการปลดปล่อย และไม่มีการสูญสิ้นหรือดับสูญ นอกคือ “ความตายครั้งที่สอง” และเป็นสถานที่แห่งความทุกข์ทรมานนิรันดร์

“แต่คนขลาด คนที่ไม่เชื่อ คนที่นางรังเกียจ คนฆ่าคน คนล่วงประเวณี คนใช้เวทมนตร์ คนกราบไหว้รูปเคารพ และคนมุสาทั้งหมด

จะมีส่วนอยู่ในบึงที่ลุกไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง” (วิวรณ์ 21:8; ดูเพิ่มเติม 20:10-15; 2 เธสะโลนิกา 1:7-10; ยูดา 14-15; มัทธิว 25:46; มาระโก 3:29)

ชีวิตหลังความตาย – พระคัมภีร์ทำให้เห็นอย่างชัดเจนว่า มนุษย์ไม่ได้เป็นเพียงสิ่งมีชีวิตฝ่ายกายเท่านั้น มนุษย์เป็นจิตวิญญาณและวิญญาณ [หรือ

จิตวิญญาณ/วิญญาณ] ซึ่งดำรงอยู่ในร่างกายที่มาจากดิน (1 เธสะโลนิกา 5:23) เมื่อมนุษย์เสียชีวิต จิตวิญญาณและวิญญาณของเขาจะถูกนำเข้าสู่สวรรค์หรืออุทยาน เพื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า โดยทิ้งร่างกายฝ่ายกายไว้เบื้องหลัง (ลูกา 23:43) พระคัมภีร์อธิบายความตายว่าเป็นการ “สิ้นลม” หรือการ “สิ้นวิญญาณ” (กิจการ 5:5; 12:23) ด้วยเหตุนี้ สเปเฟนจึงอธิษฐานในขณะที่กำลังจะสิ้นชีวิตว่า ขอพระเยซูทรงรับวิญญาณของท่านไว้ (กิจการ 7:59)

เปาโลเขียนว่า การ “ไม่อยู่ในร่างกายนี้ คือการอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า” (2 โครินธ์ 5:5-8)

แม้เราไม่ทราบรายละเอียดทั้งหมดว่าสิ่งใดกำลังรอคอยธรรมิกชนเมื่อพวกเขาสิ้นชีวิต แต่เราทราบว่า ในพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้ามี “ความยินดีอย่างเต็มเปี่ยม และที่พระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความสุขชั้นนิรันดร์” (สดุดี 16:11) เปาโลบรรยายการดำรงอยู่ของธรรมิกชนในพระพักตร์พระเจ้าว่าสิ่งที่ “ได้กำไร” (ฟิลิปปี 1:21) และ “ดียิ่งกว่ามาก” เมื่อเทียบกับทุกสิ่งที่เราเคยประสบในโลกนี้ (ข้อ 23) พระเยซูทรงเรียกสถานที่นั้นว่า “อุทยาน” ซึ่งเป็นสถานที่อันสมบูรณ์แบบและเป็นอุดมคติ (ลูกา 23:43; 2 โครินธ์ 12:3; วิวรณ์ 2:7)

เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา จิตวิญญาณและวิญญาณของผู้ชอบธรรมจะกลับมารวมเป็นหนึ่งกับร่างกายของพวกเขาในการ “เป็นขึ้นจากความตายครั้งแรก” (วิวรณ์ 20:5-6) ซึ่งเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “การรับขึ้นไป” ผู้ชอบธรรมทั้งหมด [คือผู้ที่ตายในพระคริสต์] จะได้รับพระสิริและเปลี่ยนแปลงในขณะเดียวกัน “ในพริบตาเดียว”

ให้มีร่างกายจากสวรรค์ที่ไม่เสื่อมสลายและเป็นอมตะ (1 เธสะโลนิกา 4:16; 1 โครินธ์ 15:52-53) จากนั้นเราจะได้รับอาณาจักรสวรรค์เป็นมรดกตลอดไป (มัทธิว 25:34)

ในขณะที่จิตวิญญาณและวิญญาณของ “คนชอบธรรม” ขึ้นไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า จิตวิญญาณและวิญญาณของ “คนอธรรม” จะถูกส่งไปยังสถานที่ที่ก่อซึ่งเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมานจากไฟ เพื่อรอคอยวันพิพากษา (ลูกา 16:22-23) เมื่อถึงการพิพากษาคั้งสุดท้าย ซึ่งเรียกว่า “การพิพากษาต่อหน้าพระที่นั่งใหญ่สีขาว” (วิวรณ์ 20:11-12)

ร่างกายของคนอธรรมจะเป็นขึ้นจากความตายและกลับมารวมเป็นหนึ่งกับจิตวิญญาณและวิญญาณของพวกเขา (กิจการ 24:15; ยอห์น 5:28-29) จากนั้นพวกเขาจะถูกพระเจ้าทรงพิพากษา และถูกโยนลงใน “บึงไฟ” นิรันดร์ (วิวรณ์ 20:12-15) ซึ่งเรียกว่า “ความตายครั้งที่สอง” (ข้อ 15)

ปฏิปักษ์พระคริสต์ – คำว่า “ปฏิปักษ์พระคริสต์” (Antichrist) อาจหมายถึง “ผู้ต่อต้านพระคริสต์” หรือ “ผู้เข้ามาแทนที่พระคริสต์”

หรืออาจมีความหมายทั้งสองประการรวมกันก็ได้ ปฏิปักษ์พระคริสต์คือผู้ที่ต่อต้านพระคริสต์

หรือผู้ที่อ้างสิทธิและอำนาจซึ่งเป็นของพระคริสต์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

แม้มีเพียงข้อพระคัมภีร์เท่านั้นที่กล่าวว่า “ปฏิปักษ์พระคริสต์” แต่ข้อพระคัมภีร์เปาโลดูเหมือนกำลังกล่าวถึงวิญญาณและหลักการเดียวกัน เมื่อท่านกล่าวถึง “ความลึกลับแห่งความไม่ชอบธรรม” และ “คนแห่งความไม่ชอบธรรม” ใน 2 เธสะโลนิกา 2:3, 8 ยอห์นระบุว่า “ผู้เผยพระวจนะเท็จ” และ “ผู้ล่อลวง”

บางคนเป็นปฏิปักษ์พระคริสต์ (1 ยอห์น 4:1-3; 2:18; 2 ยอห์น 7) ผู้เผยพระวจนะดาเนียลกล่าวถึงวิญญาณเดียวกันนี้ในคำพยากรณ์เรื่อง “สัตว์ร้าย” ในดาเนียล 7 ซึ่งสอดคล้องกับนิมิตของยอห์นเกี่ยวกับ “สัตว์ร้าย” ในวิวรณ์ บทที่ 11, 13, 17 และ 19

ดังนั้น เราจึงอาจสรุปได้ว่า วิญญาณแห่งปฏิปักษ์พระคริสต์หมายถึงวิญญาณแห่งการหลอกลวงและการล่อลวงที่ทำงานอยู่ในโลก

ซึ่งพยายามทำให้ผู้คนสับสนเกี่ยวกับพระลักษณะและพระอัตลักษณ์ที่แท้จริงของพระคริสต์ และทำให้ชาวประเสริฐของพระองค์เสื่อมเสีย

ปฏิปักษ์พระคริสต์อาจปรากฏในรูปแบบทางศาสนา สังคม และการเมืองที่หลากหลาย แต่ทั้งหมดมีเป้าหมายเดียวกัน

คือการประนีประนอมและทำให้หลักคำสอนที่แท้จริงเรื่องความรอดในพระเยซูคริสต์เสื่อมเสีย ด้วยหลักคำสอนเท็จและการแอบอ้างว่าเป็นพระคริสต์เทียม (มัทธิว 24:4-5, 11, 23-24)

คำพยากรณ์กล่าวว่า ในช่วงวาระสุดท้ายอย่างแท้จริง จะมีบุคคลหนึ่งปรากฏขึ้น ซึ่งจะเป็นผู้ล้าและเป็นตัวแทนของวิญญาณแห่งปฏิปักษ์พระคริสต์ในโลก บุคคลนี้มีชื่อเรียกในหลายลักษณะว่า “คนแห่งความไม่ชอบธรรม” (2 เธสะโลนิกา 2:3, 8) และ “สัตว์ร้าย” (ดาเนียล 7:10-11, 25; วิวรณ์ 13:1)

พระเยซูทรงกล่าวถึงวิญญาณแห่งการหลอกลวงและความไม่ชอบธรรมนี้ในมัทธิว 24:5, 24 และยอห์น 5:43

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่คริสตจักรควรให้ความสำคัญไม่ได้อยู่ที่การมาถึงของบุคคลแห่งความไม่ชอบธรรมโดยเฉพาะ ซึ่งก็คือ “สัตว์ร้าย”

มากเท่ากับการตระหนักถึงวิญญาณแห่งปฏิปักษ์พระคริสต์ที่กำลังมีอิทธิพลอยู่ในโลกในเวลานี้

เพราะดูเหมือนว่าบุคคลแห่งความไม่ชอบธรรมตามคำพยากรณ์จะยังไม่ถูกเปิดเผยอย่างสมบูรณ์จนกว่าคริสตจักรจะถูกรับขึ้นไปแล้ว (2 เธสะโลนิกา 2:7-8)

จนกว่าจะถึงเวลานั้น พระวิญญาณของพระเจ้าและคริสตจักรจะทรงยับยั้งและขัดขวางการขึ้นสู่อำนาจและการเปิดเผยตัวอย่างเต็มที่ของเขา

คริสตจักรของพระเจ้าตั้งอยู่บนการสำแดงความจริง หรือ “ศิลา” ที่ว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ (มัทธิว 16:13-18)

และพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์โดยกำเนิดจากหญิงพรหมจารีมารีย์ ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อบาปของเรา และทรงเป็นขึ้นจากความตายในวันที่สาม

เพื่อมนุษย์จะได้รับการไถ่และกลับคืนสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าพระบิดาของเรา (โรม 5:6-10)

พระวิญญาณของพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ภายในผู้เชื่อ ทำให้พวกเขาสามารถดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับธรรมชาติของพระเจ้า (โรม 8:1-7) ในทางตรงกันข้าม

วิญญาณแห่งปฏิปักษ์พระคริสต์ต่อต้านความจริงของพระเจ้าที่ทรงสำแดงไว้ในพระคัมภีร์บริสุทธิ และนำสิ่งอื่นมาแทนที่พระคุณแห่งความรอดของพระคริสต์

อิทธิพลของมารผ่านทางปฏิปักษ์พระคริสต์ปรากฏอยู่ทั่วโลก โดยต่อต้านชาวประเสริฐที่แท้จริงและนำชาวประเสริฐเท็จนานาชาติเข้ามาแทนที่ (กาลาเทีย 1:1-9; 2 โครินธ์ 11:3-4) สิ่งเหล่านี้คือ “วิญญาณมูสา” ที่ถูกส่งมาเพื่อหลอกลวงและทำลายจิตวิญญาณอันมีค่าของมนุษย์ (2 เธสะโลนิกา 2:9; วิวรณ์ 13:13-14)

ยอห์นเตือนผู้เชื่อให้ “ทดสอบวิญญาณ” คือให้ตรวจสอบและพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้น

โดยเทียบกับความจริงของพระคริสต์และคำสอนของพระองค์ที่ทรงสำแดงไว้ในพระคัมภีร์ (1 ยอห์น 4:1-3) วิญญาณแห่งปฏิปักษ์พระคริสต์ ซึ่งถูกทำให้เป็นบุคคลใน “คนแห่งความไม่ชอบธรรม” จะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงด้วยความสว่างแห่งการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ และด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวจนะของพระองค์ (2 เธสะโลนิกา 2:8)

ในระหว่างนี้ บรรดาธรรมิกชนได้รับฤทธิ์อำนาจให้ต่อต้านและมีชัยชนะเหนือวิญญาณแห่งปฏิปักษ์พระคริสต์ที่อยู่ในโลกได้ โดยอาศัยความเชื่อ พระวจนะของพระเจ้า และฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

หลักการสำหรับการดำเนินชีวิตและวินัยคริสเตียนในทางปฏิบัติ

แนวทางต่อไปนี้ได้รับการทรงสำแดงไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ หรือเป็นหลักการที่แสดงให้เห็นว่าสอดคล้องกับคำสอนของพระคัมภีร์

แนวทางเหล่านี้นำมาเสนอเพื่อช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ของเรากับพระคริสต์และกับกันและกัน

และเพื่อหนุนใจเราให้ดำเนินชีวิตในลักษณะที่จะนำพระสิริและพระเกียรติมาสู่พระนามของพระคริสต์ รวมทั้งช่วยสนับสนุนคำพยานของคริสตจักร

พระคัมภีร์เตือนสอนเราว่า “จงเป็นแบบอย่างแก่บรรดาผู้เชื่อ ทั้งในด้านคำพูด การประพฤติ ความรัก จิตใจ ความเชื่อ และความบริสุทธิ์” (1 ทิโมธี 4:12)

พระเยซูทรงสอนเราว่า “จงให้ความสว่างของท่านส่องต่อหน้ามนุษย์ เพื่อพวกเขาจะได้เห็นการดีของท่าน และสรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์” (มัทธิว 5:16)

การอธิษฐาน — คำตักเตือนของพระเยซูที่ตรัสว่า “จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน” (มัทธิว 26:41) ไม่เคยมีความเร่งด่วนมากเท่ากับในปัจจุบันนี้ เรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ใน “ยุคลำบาก” และพระคริสต์กับบรรดาอัครทูตได้เตือนว่า สถานการณ์ต่างๆ จะยิ่งเลวร้ายลงเมื่อเราเข้าใกล้การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามากขึ้น

ด้วยเหตุนี้ การอธิษฐานประจำวันและการนมัสการพระเจ้าภายในครอบครัวควรเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกในทุกครอบครัวคริสเตียน

การรักษาที่แห่งการอธิษฐานอยู่เสมอเป็นกุญแจสำคัญต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อแต่ละคนและของคริสตจักรท้องถิ่นทุกแห่ง

พระเยซูตรัสอีกครั้งว่า “มนุษย์ควรอธิษฐานอยู่เสมอและไม่ทอดয়” (ลูกา 18:1) และอัครทูตได้หนุนใจผู้เชื่อว่า “จงอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง” (1 เธสะโลนิกา 5:17)

นอกจากนี้ เรายังได้รับการกำชับว่า “จงอธิษฐานเผื่อกันและกัน” (ยากอบ 5:16ก) ควรมีการอธิษฐานเป็นพิเศษเพื่อผู้ที่อยู่ในตำแหน่งผู้มีอำนาจ และเพื่อผู้ที่ได้อุทิศตนในการรับใช้พระเจ้าและในพันธกิจแห่งพระวาระ (1 ทิโมธี 2:1-3)

การอธิษฐานมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตของคริสตจักร จนพระคัมภีร์เรียกคริสตจักรว่าเป็น “นิเวศแห่งการอธิษฐาน” (อิสยาห์ 56:7; มัทธิว 21:13)

การศึกษาพระคัมภีร์ — การอ่านและศึกษาพระคัมภีร์มีคุณค่าอย่างยิ่งต่อสวัสดิภาพฝ่ายวิญญาณของบุตรของพระเจ้า

สมาชิกทุกคนของคริสตจักรได้รับการหนุนใจให้เป็นผู้ศึกษาพระวาระบริสุทธิ์ของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ

อัครทูตเปาโลสอนเราว่า “จงขะมักเขม้นศึกษาที่จะสำแดงตนว่าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า...” (2 ทิโมธี 2:15ก) เพราะว่า

“พระคัมภีร์บริสุทธิ์สามารถทำให้ท่านมีปัญญาถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์” (2 ทิโมธี 3:15)

ยิ่งไปกว่านั้น ท่านกล่าวว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์สำหรับการสอน การตักเตือน การแก้ไข และการอบรมในความชอบธรรม” (ข้อ 16)

ผู้เขียนสดุดีได้กล่าวถึงความสำคัญของพระวาระของพระเจ้าไว้อย่างงดงามว่า “พระวาระของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็นแสงสว่างสำหรับทางของข้าพระองค์” และอีกครั้งหนึ่งว่า “ข้าพระองค์ได้สะสมพระวาระของพระองค์ไว้ในใจ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์” (สดุดี 119:105, 11)

การเข้าร่วมคริสตจักรและการนมัสการ — การนมัสการและการสามัคคีธรรมร่วมกับบรรดาผู้เชื่อที่มี “ความเชื่ออันล้ำค่าเช่นเดียวกัน”

เป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งของชีวิตคริสเตียน การนมัสการควรออกมาจากใจ โดยการทรงนำของพระวิญญาณ และสอดคล้องกับพระวาระของพระเจ้า (ยอห์น 4:23; เอเฟซัส 5:19)

สมาชิกแต่ละคนของคริสตจักรเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ ดังนั้น พระกายจึงได้รับผลกระทบและถูกขัดขวางมากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับระดับที่สมาชิกแต่ละคนละเลยที่จะมีส่วนร่วมอย่างจริงจังในชีวิตและพันธกิจของคริสตจักร ด้วยเหตุนี้

สมาชิกจึงควรสนับสนุนกิจกรรมและพันธกิจทุกด้านของคริสตจักรอย่างแข็งขัน และมีส่วนร่วมให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้

คำหนุนใจของผู้เขียนพระธรรมฮีบรูเป็นสิ่งที่เราควรใส่ใจอย่างรอบคอบว่า

“และให้เราพิจารณาซึ่งกันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความรักและทำความดี และอย่าขาดการประชุมร่วมกัน เหมือนอย่างบางคนมีนิสัยเช่นนั้น แต่จงหนุนใจกัน และยิ่งมากขึ้นเมื่อพวกท่านเห็นวันนั้นใกล้เข้ามา” (ฮีบรู 10:24-25)

ควรส่งสอนเด็กๆ ที่บ้าน และอบรมพวกเขาทั้งโดยคำสอนและแบบอย่าง ให้รู้จักเคารพพระนิเวศของพระเจ้า

ผู้รับใช้และครอบครัวของผู้รับใช้ควรเป็นแบบอย่างในวิถีชีวิตและการประพฤติของตน

“และเขาทั้งหลายจะสอนประชากรของเราให้รู้จักแยกแยะระหว่างสิ่งบริสุทธิ์กับสิ่งสามัญ” (เอเสเคียล 44:23)

ท่าที่แห่งการอธิษฐานก่อให้เกิดบรรยากาศที่เอื้อต่อการนมัสการและการรับใช้ผ่านพระวาระของพระเจ้า ดังนั้น ในขณะที่ผู้รับใช้กำลังเทศนาพระวาระ ผู้เชื่อควรมีใจอธิษฐานอยู่เสมอ เพื่อไม่ให้ขาดความเข้ามาและขโมยพระวาระของพระเจ้าไปจากใจของพวกเขา (มาระโก 4:4, 15)

ความรักของพระเจ้า ซึ่ง “ได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ควรเติมเต็มบรรยากาศในการนมัสการของเรา

ความรักควรเป็นสิ่งที่กำกับกระทำทุกอย่างของเรา และควรสำแดงต่อทุกคนโดยปราศจากการลำเอียง (1 โครินธ์ 13)

เราควรเอาใจใส่เป็นพิเศษในการสำแดงความรักต่อผู้มาเยือน พระเยซูตรัสว่า “คนทั้งปวงจะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา ถ้าท่านมีความรักซึ่งกันและกัน” (ยอห์น 13:35)

การดำเนินชีวิตอย่างรอบคอบ – บุตรของพระเจ้าควร “ดำเนินชีวิตอย่างระมัดระวัง ไม่ใช่อย่างคนโง่ แต่เป็นอย่างคนมีปัญญา จงใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ที่สุด เพราะยุคสมัยนี้ชั่วร้าย” (เอเฟซัส 5:15-16) การดำเนินชีวิตที่ถวายแด่พระเจ้า ทั้งที่บ้านและในที่สาธารณะ จะทำให้ไม่มีเหตุอันสมควรที่ผู้ใดจะคิดหรือกล่าวหาเราอย่างชอบธรรมว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด วิธีชีวิตและการประพฤติของเราควรบริสุทธิ์ทั้งในคำพูดและการกระทำ สมกับการเป็นบุตรของพระเจ้า

ในฐานะผู้แทนของพระคริสต์ในโลกนี้ และในฐานะสมาชิกของคริสตจักรของพระเจ้า เราควรดำเนินชีวิตด้วยความสุภาพเรียบร้อยและความมีสติสัมปชัญญะ (สดุดี 1:1-3; พิลิปปี 1:27; 1 เธสะโลนิกา 5:15-23)

ความบันเทิงและสิ่งดึงดูดของโลก – คริสเตียนไม่ควรมีส่วนร่วมในสิ่งดึงดูดและความบันเทิงของโลกที่อาจทำให้หลักแห่งความบริสุทธิ์ถูกประนีประนอม ผู้เชื่อควรเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ กับผู้ที่ยังไม่เชื่อด้วยท่าทีที่ระมัดระวังและมีสติ เพื่อไม่ให้ตนเองเข้าไปพัวพันหรือติดกับดักในบ่วงของซาตาน “จงมีสติสัมปชัญญะและจงเฝ้าระวัง เพราะศัตรูของพวกท่านคือมาร ดูสิ่งใดก็ตามที่เกี่ยวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 เปโตร 5:8; ดูเพิ่มเติม 2 เปโตร 2:19-22)

ความสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม – อัครทูตเปาโลเตือนสอนเราว่า “อย่าเปิดช่องให้แก่มาร” (เอเฟซัส 4:27) การสร้างความสนิทสนมที่ใกล้ชิดเกินควรกับบุคคลต่างเพศ แม้ว่าบุคคลนั้นจะเป็นเพื่อนในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตาม ย่อมสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการทดลอง และเปิดโอกาสให้เกิด “กลอุบายของมาร” แซมสันเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของพฤติกรรมที่ขาดความรอบคอบเช่นนี้ ซึ่งในที่สุดนำไปสู่การล้มลงของเขา (ผู้วินิจฉัย 16) ในทางตรงกันข้าม โยเซฟได้หลีกเลี่ยงจากสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันด้วยความรอบคอบ (ปฐมกาล 39) เปาโลอาจมีเรื่องราวของโยเซฟอยู่ในใจเมื่อท่านกำชับว่า “จงหนีจากการผิดประเวณี” (1 โครินธ์ 6:18)

ถ้อยคำของยากอบ ผู้เป็นน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นสิ่งที่เราควรระลึกถึงเช่นกันว่า “เมื่อความปรารถนาชั่วตั้งครบกแล้ว ก็คลอออกมาเป็นบาป และเมื่อบาปเติบโตเต็มที่แล้ว ก็ก่อให้เกิดความตาย” (ยากอบ 1:13-15) เมื่อคำนึงถึงคำตักเตือนอันจริงจังเหล่านี้ เราจึงควรใช้ความระมัดระวังอย่างยิ่งในการหลีกเลี่ยงความสัมพันธ์และสถานการณ์ต่างๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงและอุปนิสัยของเรา และนำความเสื่อมเสียมาสู่พระคริสต์และคริสตจักร

การประดับกายภายนอก – คริสเตียนเป็นทั้งผู้รับใช้และทูตของพระเยซูคริสต์ ในฐานะผู้รับใช้ของพระองค์ เราควรมุ่งหมายอยู่เสมอที่จะดำเนินชีวิตให้เป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระองค์ พระเจ้าตรัสกับซาโมเอลว่า “...เพราะพระยาห์เวห์มิได้ทอดพระเนตรอย่างที่มีมนุษย์ทอดดู เพราะมนุษย์ดูที่รูปลักษณ์ภายนอก แต่พระยาห์เวห์ทอดพระเนตรจิตใจ” (1 ซามูเอล 16:7) ด้วยเหตุนี้ สิ่งที่เราควรให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกจึงไม่ใช่การประดับร่างกายภายนอก แต่เป็น “มนุษย์ที่ซ่อนอยู่ในจิตใจ” เราได้รับการสอนว่า คุณลักษณะของมนุษย์ภายใน ได้แก่ “ความสุภาพเรียบร้อย” “ความสำรวม” “ความมีสติสัมปชัญญะ” และ “การประดับด้วยจิตใจที่สุภาพอ่อนโยนและสงบ” เป็นต้น (1 ทิโมธี 2:9-10; 1 เปโตร 3:3-4) เป็นสิ่งที่ “มีราคามากในสายพระเนตรของพระเจ้า” อย่างไรก็ตาม รูปลักษณ์ภายนอกของเราก็เป็นสิ่งที่มนุษย์มองเห็นเช่นกัน ดังนั้น บรรดาธรรมเนียมของพระเจ้าควรสำแดงอุปนิสัยและคำพยานที่เป็นเหมือนพระคริสต์ (2 โครินธ์ 3:2-3; 5:20; 8:21) ในฐานะทูตของพระคริสต์ เราควรแต่งกายด้วยลักษณะที่สะท้อนถึงพระคริสต์และค่านิยมของพระองค์ต่อโลก ผู้ที่ “ประกาศตนว่ามีความเลื่อมใสในพระเจ้า” ควรมีความบริสุทธิ์ในรูปลักษณ์และการแต่งกาย และไม่ควรประดับตนด้วยเสื้อผ้าหรือเครื่องสำอางที่ยั่วยวน ล่อลวง หรือดูฉูด [เช่น ลิปสติก อายแชโดว์ เป็นต้น] ซึ่งสร้างความงามที่มุ่งเน้นเพียงรูปลักษณ์ภายนอก และมีแนวโน้มที่จะขัดแย้งหรือทำให้เกิดความสับสนกับคุณลักษณะฝ่ายพระเจ้าที่ควรมี ได้แก่ “ความถ่อมตน” “ความเหมาะสม” “ความบริสุทธิ์” “ความมีสติสัมปชัญญะ” “ความสุภาพอ่อนโยน” “ความสำรวม” “ความบริสุทธิ์ใจ” และความเป็นเหมือนพระคริสต์ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า “ทรงประดับคนใจถ่อมด้วยความรอด” (สดุดี 149:4) แน่นอนว่า สิ่งที่เราควรให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกและสำคัญที่สุด คือการสำแดงพระคุณภายในของพระวิญญาณ ซึ่งเกิดขึ้นจากการบังเกิดใหม่ ได้แก่ ความรัก ความอดทน ความเชื่อ ความหวัง ความพอใจในพระเจ้า สันติสุข ความอ่อนโยน ความสุภาพอ่อนโยน ความเมตตา ความมีสติสัมปชัญญะ ความสำรวม และคุณลักษณะอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม เราได้รับการกำชับให้ “ประดับคำสอนของพระเจ้า” ด้วย (ทิตัส 2:10) ซึ่งรวมถึงหมายสำคัญภายนอกที่แสดงถึงความรอด เช่น “การสวมมืออันบริสุทธิ์” “การอธิษฐาน” “การสรรเสริญ” “การชื่นชมยินดี” [“การให้ร้องด้วยความยินดี” “การปรบมือ” เป็นต้น] “การขอบพระคุณ” “การทำความคิด” และ “จิตใจที่สุภาพอ่อนโยนและสงบ” นอกจากนี้ ยังรวมถึงการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สุภาพเรียบร้อย ซึ่งตามหลักการแล้ว ย่อมไม่รวมถึงการสวมเครื่องประดับ ทองคำ ไข่มุก และเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายราคาแพง (1 ทิโมธี 2:9-10; ทิตัส 2:3, 10; 1 เปโตร 3:3-5) ข้อยกเว้นคือแหวนแต่งงานแบบเรียบง่าย แหวนแต่งงานถือเป็นสัญลักษณ์สากลของการสมรส และในหลายกรณี แหวนดังกล่าวช่วยเน้นย้ำมุมมองที่เคร่งครัดของเราต่อการสมรสว่าเป็นสถาบันอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งผูกพันกันไว้จนกว่าความตายจะมาถึง ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่ส่งเสริมหรือห้ามการสวมแหวนแต่งงานแบบเรียบง่าย แต่ให้เป็นดุลยพินิจของคู่สมรสแต่ละคู่ที่ได้สมรสกันอย่างถูกต้องเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าคริสตจักร เป็นความจริงว่า ในพันธสัญญาเดิมมีข้อความหลายแห่งที่แสดงให้เห็นว่า ประชากรของพระเจ้าภายใต้พันธสัญญาเดิมประดับตนด้วยอัญมณีและหินมีค่า

แต่เมื่อเราเคลื่อนจากพันธสัญญาเดิมเข้าสู่พันธสัญญาใหม่ เราพบว่าเครื่องประดับที่ทำด้วยทองคำ เงิน และอัญมณีล้ำค่าเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ที่ชี้ถึงพระคุณภายในแห่งความรอด ดังนั้น ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์จึงเขียนว่า “ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดิ์อย่างยิ่งในพระยาห์เวห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะขึ้นบานในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงสวมเสื้อผ้าแห่งความรอดให้ข้าพเจ้า พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม ดังเจ้าบ่าวประดับตนด้วยเครื่องประดับ และดังเจ้าสาวประดับตนด้วยเพชรพลอยของนาง” (อิสยาห์ 61:10) แท้จริงแล้ว สมาชิกของคริสตจักรเองก็คือ “เพชรพลอย” ของพระเจ้า (มาลาคีย์ 3:17) ดังนั้น เราควรพยายามปลูกฝังความสว่างภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เจริญขึ้นในชีวิตของเรา เพื่อเราจะเป็นเสมือน “นครที่ตั้งอยู่บนภูเขา” และสำแดงความสว่างและพระสิริแห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้าต่อโลกที่กำลังเฝ้ามองอยู่ ทั้งพระคุณภายในที่เกิดจากการสถิตอยู่ของพระวิญญาณ และการแต่งกายภายนอกที่สุภาพเรียบร้อย ตลอดจนการประพฤติของเรา ล้วนเป็นคำพยานถึงคุณลักษณะและผลแห่งชีวิตของผู้เชื่อที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณและฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ ผู้ซึ่งได้รับการสอนถึงพระดำริและคำสอนของพระองค์ และได้ถวายตัวอย่างเต็มที่เพื่อสะท้อนพระฉายาอันบริสุทธิ์ของพระองค์

วินัยส่วนรวมและวินัยส่วนตัว — การตรวจสอบตนเองเพื่อประเมินความเชื่อและชีวิตจิตวิญญาณของตนเองเป็นสิ่งที่ดี (1 โครินธ์ 11:28)

ความห่วงใยที่จริงใจต่อผู้อื่นก็เป็นสิ่งที่ดีและควรได้รับการส่งเสริม เราเป็นผู้ดูแลพี่น้องของเรา

การให้คำปรึกษาควรทำด้วยจิตวิญญาณแห่งความรักและด้วยปัญญาตามพระเจ้า และตามหลักการวินัยที่ระบุไว้ในพระกิตติคุณ (มัทธิว 18:15-20)

(จิตวิญญาณแห่งการวิพากษ์วิจารณ์ที่รุนแรงเป็นอันตรายต่อความเป็นอยู่ทางจิตวิญญาณทั้งของผู้วิพากษ์วิจารณ์และผู้ถูกวิพากษ์วิจารณ์: มัทธิว 7:1-5; 2 โครินธ์ 2:1-11;

กาลาเทีย 5:14-15; เอเฟซัส 4:30-32) การลงโทษควรใช้เพียงเป็นทางเลือกสุดท้าย และต้องผ่านคำปรึกษาที่เต็มไปด้วยการอธิษฐาน

พร้อมทั้งคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของพี่น้องที่หลงผิด (1 โครินธ์ 5:1-7; กาลาเทีย 6:1-5)

คริสตจักรของพระเจ้าแห่งศิโยน

สำนักงาน

P.O. Box 2398

Cleveland, Tn 37320

ที่อยู่ติดต่อ:

5512 Waterlevel Hwy

คลีฟแลนด์, รัฐเทนเนสซี สหรัฐอเมริกา 37323

(423) 476-3337

zacog.org

ฉบับเดือนสิงหาคม 2026